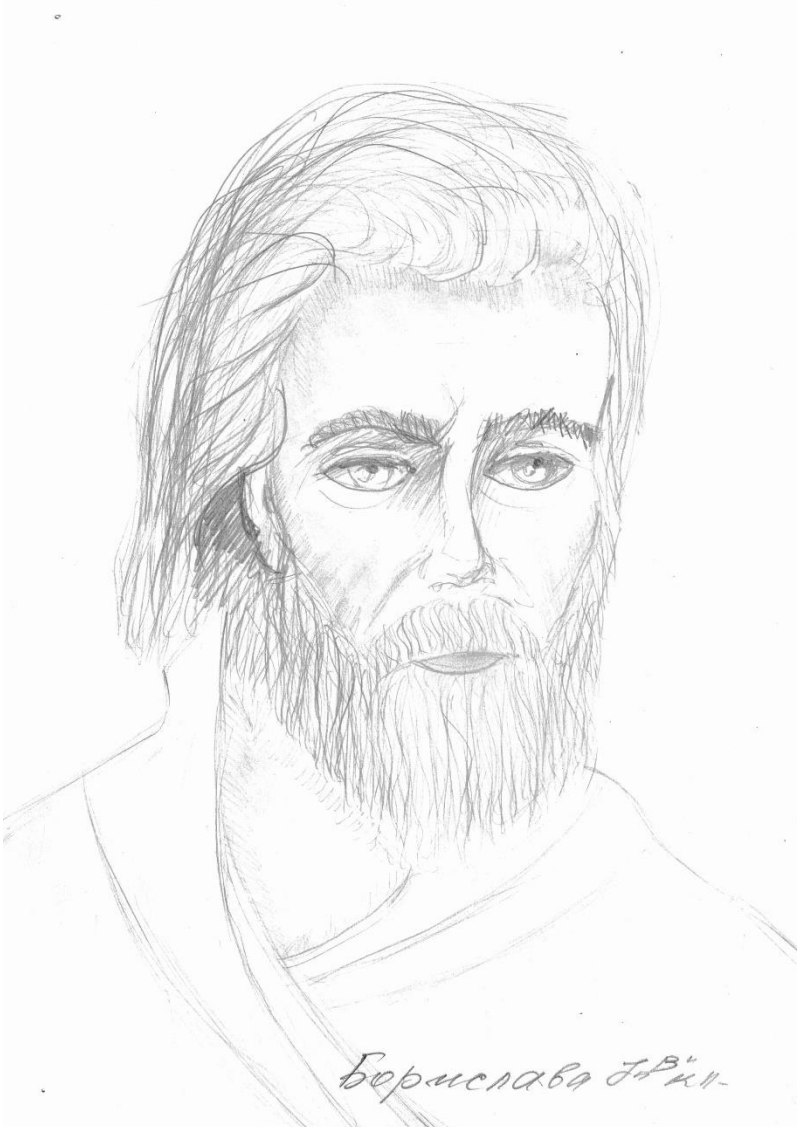

СУ „Св. Паисий Хилендарски“

Поколения заедно

В полет

Хасково, 2021

Борислава Разцветникова, 7в клас, випуск 2017

заедно в полет

Поколения заедно

Александър Делчев, 8. клас, учебна година 2021/2022

заедно в полет

170 години история.

170 години традиция.

170 години СУ „Св. Паисий Хилендарски“.

Вълнуващ юбилей за всички, които са свързани с миналото и настоящето на нашето училище. Празник, който ни дава повод да се замислим за извървения път, за преодолените трудности, за постигнатите успехи, за предстоящите планове.

Създадено като килийно училище още в средата на 19. век, устояло на изпитания и промени, днес СУ „Св. Паисий Хилендарски“ вече е в 21. век. И както някога, така и днес в класните стаи творят учители възрожденци, приели благородната мисия да даряват знания на поколения ученици, да вдъхват увереност в детските сърца, да градят непрестанно родолюбие, човечност и борбеност. Тук учат будни, любознателни, успяващи ученици, които превръщат училището ни в пространство на младостта, познанието и смелите предизвикателства. Пълните класни стаи на нашето училище, ведрите усмивки и постиженията на нашите деца, отличията и наградите, получени през годините, са убедително доказателство, че следваме върнатата посока.

Пожелавам на целия екип от учители и ученици несекващо вдъхновение и ентузиазъм в усилията ни да градим нашия общ храм на просвещението. Нека да пазим и развиваме онова, което поколенията преди нас са ни завещали. Нека са смели мечтите ни и да ги сбъдваме с воля и упоритост! Нека да продължим напред с мъдрост и вяра!

Бъдете здрави, благословени и честити с празника, ученици и учители!

Честит юбилей!

Нина Стайкова

Директор

Що е то педагогически съветник?

Далечната 1996 година, месец януари, ден девети, бяло и снежно, студено, но много красиво. Впечатляващата сграда на най-голямото хасковско училище „Св. П. Хилендарски“. Първият ми работен ден след проведен конкурс и защитена програма за развитието на професионалното ориентиране в училището. Госпожа Мариана Георгиева – директор и председател на комисията, госпожа Веселина Павлитова – ръководител на педагогически консултационен кабинет и госпожа Калинка Перестерова – заместник-директор, провеждат конкурса. След изслушване на всичките седем кандидати, комисията предлага на директора да сключи договор с мен.

Дълги, чисти, подредени коридори, с много цветя и прекрасни картини, рисувани на платно. В училището се обучават 1400 ученици, преподават 120 учители, работи се на две смени. В голямата учителска стая няма място за новоназначени, все пак е краят на първи учебен срок. Вдъхновените и топли очи на госпожа Лиляна Грудева - преподавател по български език и литература, ме забелязват и тя ме кани учтиво да вляза. Смутено и притеснено поздравявам и се представям на колегите, които нямат първи час и тихо коментират служебни проблеми. Преподавателите Вълка Славова, Кера Вълчева, Росица Атанасова, Тонка Панева, Николина Иробалиева, Иванка Янкова, Веска Годорова, Стойна Динкова, Яна Димитрова, симпатични и много комуникативни, успяха да свалят напрежението и разтопят ледовете в първия ми работен ден.

Дните и работните седмиците се нижат неусетно. Започва запознаване с класните ръководители, учениците и родителите и същинската работа на съветник. Дейността ми като съветник

заедно в полет

включва диагностициране, идентифициране на надарените ученици, както и на ученици със специфични образователни нужди, подпомагане на училищното и професионалното ориентиране и подкрепа на учениците. Консултиране на ученици и родители по различни проблеми, посредничество при решаване на конфликти ситуации.

„Госпожо, вие всичко ми познахте“ става нарицателно, след като прилагайки личностни тестове, учениците разпознават себе си и откриват много свои личностни качества и се впечатляват от достоверността на резултатите си.

„Госпожо, паднала си професията си – всичко разбираш и много ми помагаш, може ли да дойда тук да се успокоя малко“.

„Госпожо, благодаря Ви, че ме направихте доброволец – още от втори клас си го мечтая“.

„Госпожо, всеки ден Ви търся, за да се похваля, повиших си оценката, няма да повтарям класа, повярвах във Вас“.

„Госпожо, само заради Вас идвам на училище, много ме успокоявате“.

„Благодаря Ви за отношението към моето дете, то с желание идва на училище, защото знае, че днес има консултация с Вас“.

„Госпожо, още ли сте „педагогическа“ в тази стая на четвъртия етаж, аз вече съм родител, моето дете е в трети клас в това училище“.

Невероятно е усещането да си близък с учениците, родителите с учителите, да усещаш, че има нужда от теб, да даваш и да получаващ обич и внимание. Да бъдеш първият назначен педагогически съветник в областта е предизвикателство, отговорност и голямо удовлетворение.

Поколения

Колегите и цялото ръководство си имат доверие, работят заедно и успяват. Така 26 прекрасни години сред мотивирани преподаватели, ръководени от госпожа Нина Стайкова - директор, госпожа Росица Пракова, госпожа Дамянка Русева, госпожа Анастасия Петрова - зам.-директори.

Средно училище „Св. Паисий Хилендарски“ за мен е училище, в което се работи със страст и творческо вдъхновение. Училище, в което ученици, родители и учители взаимно се подкрепят в името на доброто образование. Училище, което търси и прилага най-новите творчески методи, за да се стимулират учениците да работят в час, училище с мисия „Успяваме заедно!“. Училище, което поставя основите на промяна към по-добро образование – образование за цял живот.

На многая лета, Паисиевци!

Честито на най-доброто училище!

Бъдете здрави и много успешни, бивши, настоящи и бъдещи
възпитаници на

СУ „Св. Паисий Хилендарски“!

С много обич:

Мария Кунчева – педагогически съветник

Носталгично

Посветено на 170-годишнината на моето училище

СУ „Св. Паисий Хилендарски“

В горещия юли на 2021 г. обличам нещо леко, маскирам с грим издайнически бръчки по лицето и бързам за тазгодишната другарска среща със съучениците ми. Нямам търпение да ги видя, повечето не живеят вече тук, разпилени из България или в чужбина, но завръщащи се в родния град през лятото. Всеки дошъл със своята житейска история, но с общи спомени от родното школо. Нощта се изпълва със смях, носталгия, безкраен поток от бърборене, а минало, настояще и бъдеще се сливат в едно име – „Паисий Хилендарски“.

„Отец Паисий“ – така се казваше училището ми в далечната 1984г., когато за първи път прекрачих прага му, за да изживея там 11 вълнуващи години, в които като в калейдоскоп се преливат знания, приятелства, щуротии, първи любовни трепети. Споменът за големия двор с вековното дърво, шумът от развълнувани ученици, родители и учители в първия учебен ден беше като дежавю за мен, когато след години отново се озовах там, но вече като учител.

Бягат назад спомените към деня, в който в огромния училищен двор, в първия ми учебен ден, ни наредиха по двойки. В суматохата Иван, по прякор Гълъба, ме бутна и новият ми часовник „Чайка“, подарък от мама и татко за първия учебен ден, с прекрасна верижка, се откачи, изниза се от ръката ми и падна на земята – повече не проработи. Със смесени чувства на тревога от случилото се и любопитство от предстоящото тръгнахме след другарката Баранска, (Светла ѝ памет!), която ни поведе към

класната стая и ни подреди, без да ни пита, разбира се, момче с момиче. Аз бях на един чин със Стоян за трите години начален курс. В класа ни се открояваше едно момче, трудно подвижно, придружавано всеки учебен ден и час от своите грижовни родители. Красен Жеков, така се казваше съученикът ни, който въпреки нелеката си съдба, с болезнени усилия и с помощта на родителите му (Респект!) и момчетата от класа се придвижваше от кабинет на кабинет. След неуспешна операция Краси седна в инвалиден стол и остана у дома. Учителите ни ходеха при него, както и ние, но с годините все по-рядко, за което чувствам срам и вина. Краси завърши и висше, свиреше на китара, работеше умело на компютър до деня, в който коварната болест го победи. Почивай в мир, Краси!

Дните се нижеха, учебни занимания също следваха своя нормален темп, прекъсвани понякога от посещенията на медицинското лице, за да ни направи имунизация (от страх избягах първия път със съученика ми Николай и се скрихме в дамската тоалетна) или пък да провери главите ни за гостенчета. Всяка сутрин дежурен по хигиена проверяваше дали сме в приличен вид – с изгладени мантички и най-вече със сини чавдарски връзки. Бяхме голям клас, почти 40 деца, „В“ паралелка, голям випуск – нещо обичайно за онези години. Огромно училище, а не можеше да побере всички ни и затова учехме на смени. Усмиввам се, когато се връщам в спомените за тези невинни времена, в които наред със знанията, правехме щуротии, създавахме приятелства, без да усетим, че времето безмилостно лети.

В четвърти клас вече бяхме с нов класен ръководител – другарката/ г-жа Тодорка Гинева. Тя ми бе класна и учител по български език и литература до самото ни завършване през 1995г. Станахме пионерчета, сложихме червените връзки, нови учители,

заедно в полет

нова класна стая, нови предизвикателства. Вече не бяхме в старото крило на училището, имахме и нова класна стая – точно срещу Учителската. За 11 години, прекарани в училище, влезнах в тази стая едва, когато започнах работа като учител. В онези години бе немислимо да припариш до тази стая освен ако не те мъмрят или по-лошо – намалят поведението. Респект, страхопочитание, уважение, желязна дисциплина – това са думите, с които могат да опиша отношението учител-ученик в моите школки години. Всеки от моите съученици помни строгия господин Талалаев по физика, който в началото на всеки час с гръмовния си глас казваше: „ Столовете напред до чина, гърбовете изправени“, а ако някой си позволеше да не го стори, си изпросваше най-малко шамар зад врата. Още помня как издърпа ухото ми по време на едно междучасие, когато ме видя, че съм седнала върху чина – какъв срам само, не ме интересуваше, че ме боли. После часовете ни по физика пое покойната вече г-жа Керезова – мила, разбрана, бе майка на моя съученик Желязко, който пое по нейния път и сега също е учител. След всеки звънец, отбелязващ края на часа, се втурвахме по стълбите нагоре-надолу, към следващия кабинет, следващия учител, следващата щуротия на съученика ми Димитър Тончев – Лудия – заслужен прякор. Няма как да не му отделя специално внимание в този разказ, защото тази колоритна личност е душата на компанията при всяка другарска среща. Ярки са спомените на всичките ни съученици от лудориите на Митко – от пълзенето по пода в часовете по български, мислейки си, че Класната не го забелязва, до пиенето на водата от водните боички и похапването от цветя от саксиите, та до лабораторните му опити в родния му дом, при които за малко да взриви етажа. Жив и здрав да си, Мите!

Спускам се в спомените си надолу към физкултурния салон, където другаря Димитров ни чака. Салонът – пълен с уреди: греди,

Поколения

подвижни успоредки, трамплини, кози, кон, халки. Всеки час нови съчетания, нови упражнения, предизвикваме сами физическите си възможности, а днес салонът пустее изкорубен, задавам въпрос „Защо?“, отговорът: „Изисквания на Министерството за безопасност“ – ЖАЛКО, БЕЗ ДУМИ!

Качвам се етаж по-нагоре и ето, вече сме в кабинетите по трудово обучение - тук сготвих първата си супа топчета, на мен се падна и честта да режа лука за пържените кюфтета – неуспешен опит – лукът стърчеше на едри кубчета от готовите вече кюфтета, но пък си ги хапнахме с удоволствие. Тук уших първата и единствена в живота ми калъфка за възглавница, както и кухненска престилка. Днес крачните шевни машини вече ги няма, печките не са използвани от десетилетия, огромният струг, с който пробивахме метални пластини, е занемял – заради безопасността на децата, нареждане на Министерството.

Часът свършва, а ние имаме английски при госпожа Стошек – немкия исполин, която след 1989г., знаменателна за България година, замина за Германия. Огромна загуба за училището, защото тя бе невероятно добър учител, който положи стабилни основи в обучението ни по английски, още помня първото си стихотворение на този език. Но най-добре говорехме руски, задължителен предмет още в началния етап. Започнахме с г-жа Митева и лилавия учебник с Чебурашка и крокодила Гена на корицата, преминахме през кореспонденция на руски с русначета, а вече в среден курс ни пое г-жа Желязкова, на която имам честта днес да съм колежка. Взаимно допълваме спомените си от онова време, когато си почивахме между часовете и се учудвам и прекланям пред неуморния ѝ ентузиазъм, енергия и абсолютна отдаденост към учениците и училището десетилетия наред – истински Паисиевец. Благодаря, г-жо Желязкова за всичко преживяно, научено и споделено с Вас!

заедно в полет

Г-жа Петя Стайкова – име, което се носеше из училищните коридори с чувство на страхопочитание и малко боязън още преди да си се срещнал очи в очи със самата нея. Е, слуховете за нейната строгост бяха верни, но това е учителят, който успя да ме накара да заобичам математиката и най-вече да разбера за себе си, че мога да се справя по този, мъчен за всеки ученик, предмет. Признавам си, днес дори прилагам част от нейния метод на преподаване, харесал ми още в ученическите години.

Да се разходим сега по музикалната стълбица с г-н Боян Митев, г-н Паскалев, г-жа Цветкова и с г-жа Хасабалиева, която през 1995 г. изпрати нашия випуск с думите, които ще перифразирам: „Там, където думите не стигат, започва светът на музиката“. Днес имам честта да работя и с нея и съвместно да провеждаме ученически игри и празненства, за което сърдечно ѝ благодаря. Макар и за кратко имах възможността да бъда колега и на учителката ми по география – г-жа Таня Шопова. Няма да забравя часовете, в които върху оризова хартия, изрязана във формата на България, трябваше да свързваме, посочени от нея градове с железопътни линии, главни, второстепенни пътища, магистрала – абе, доста зор си беше, но успя да ни разходи по картата из „пътищата вечни на България“. Благодарности!

И ето учителят, белязал ярко житейския ми път, г-жа Яна Димитрова, учителката по история – сладкодумна, увлекателна, вдъхновяваща. На нея дължа избора, който направих след завършване на средното си образование, а именно – да следвам история. Благодаря, г-жо Димитрова, надявам се да съм достоен Ваш наследник и както Вие изпълвахте кабинета по история с Вашата харизма и интересни разкази за миналото, така и аз да успявам да вдъхновявам моите ученици.

В света на литературата, личното творчество и етнографията

ни въведе нашият класен ръководител – Тодорка Гинева. Изключителен професионалист – възискателен и респектиращ. Помня голямата книга, с наши стихове и разкази, която заключваше в бюрото си. Помня кръжока по „Етнография“, в който ни научи на много традиции, народни песни и обреди. С нея лазарувахме, люляхме се на Гергьовденска люлка в близката горичка, творяхме. Под нейно ръководство започнахме и да списваме ученическия вестник „Звън“ – аз отговарях за развлекателната рубрика. Незабравимо! Благодарна съм, че бях нейна ученичка.

Със сигурност ще пропусна да спомена някой учител, съученик или случка, за което се извинявам, но е сигурно, че тези години страшно ми липсват. Спомням си есенните бригади, бране на памук, норма: 5кг. – трудно постижима, след като минаваме втора ръка (т.е. след машината), но пък бе голяма забава. Сутрин рано всички деца се качваме на старите „Чавдари“ и сред смях и щуротии на полето (замеряне с козаци или намокряне на памука, за да тежи повече) прекарвахме страхотни седмици. После идваха дните за художествена самодейност и в голямата Актова зала на „Паисий“ всеки клас представяше своя сценка. Ех, че хубаво беше!

Но най-хубавото, което ми се случи в тези луди-млади ученически години, е истинското приятелство между мен, Мими, Ники и Митака (Мустафа), зародило се още в края на миналия век (Леле как звучи!) и доказало се във времето. Доста сме заплетени около това кой на кого е кум/кума, кой кумец/кумица, но едно е сигурно – в добро и в лошо се държим здраво един за друг и се подкрепяме. Обичам ви, приятели!

Пиша тези редове и осъзнавам колко много ми е дало това училище и колко отговорна е професията ми, не само що се отнася до знанията. Важното е да оставиш усмихнати спомени на децата, с които си ежедневно. Това направиха моите учители, това

заедно в полет

направи моето училище.

Усмиввам се носталгично, когато се рея из спомените си от онова време и знам, че няма нищо случайно в живота. Не е случайност и това, че моите минало, настояще и бъдеще са свързани с „Паисий Хилендарски“ – моето училище, моя съдба.

Благодаря на всички мои учители!

Янка Иванова,

преподавател по история и цивилизации

Изповедно

За миговете, прекарани в „Паисий“

„Само живеенето не стига.
Човек трябва да има слънце,
свобода и малко цветя.“

Х. К. Андерсен

И аз ще направя сега самопризнание.

Нямам червен задграничен паспорт. Не съм се качвала на самолет. И не съм обходила земята. Не бих могла да кажа къде е най-хубаво да се живее. Но, безспорно, най-добре се чувствам в СУ „Св. Паисий Хилендарски“ – град Хасково. Защото ако има чувство, което не може да се предаде, то е навярно онова, от което се усещам вдъхновена, когато влизам в „Паисий“. То е част от моята биография – от стъпалата на пътя ми – драми, успехи, мечти.

В моята душа, човешката, остава споменът за началото, първата година, втората, третата – броеница. Години, в които растях, трупах опит, опознавах себе си, седях заедно с учениците си на „кръглата маса“ или на „моето“ бюро в учителската стая, упражнявах четмото и писмото българско, намирах истински приятели сред колегите.

И аз все повече обичах живота в училище, защото носеше ентузиазма на доброто. И неговата действена сила някак ме облагороди. Станах по-човечна, по-искрена, по-знаеща, по-можеща. Настъпи мигът, в който разбрах, че вече съм по-мъдра – навърших половин век. Остава силна вярата ми, че „Паисий“ е моето училище, част от моя път.

През годините имаше усмивки за укор, имаше сърцати усмивки... И други усмивки имаше – за преданост, за топлота и човечност, за благодарност и признание.

заедно в полет

Тези усмивки ще останат завинаги в моето учителско сърце, там – във времето, което никога не ще се повтори, няма да се върне – но ще ми е нужно като Светлина и обич, като Истина...

И тази вяра е истинският ми храм на надеждата.

Има такива мигове – равни на цял човешки живот...

Чанита Ангелова
учител по български език и литература

Ароматът на есента

Всеки сезон има свой аромат. Ако през пролетта ухае на цветя и разцъфнали дръвчета, през лятото - на море и весели емоции, а през зимата на топъл шоколад и разпалена печка, то ароматът на есента за мен носи училищното вълнение. Листата на дърветата менят цвета си, отрупват пътеките, но едно място точно по това време разцъфва като градинка с цветя. Малки и големи изпълват двора на СУ “Св. Паисий Хилендарски”, развълнувани за новата учебна година. С цвете в ръка най-малките посрещат своята първа учителка и с нетърпение чакат да чуят първия звънец, а големите с нови цели се стремят към вече познатата класна стая. На вратата ни посрещат нашите учители, които държат клечката кибрит, с която да разпалят огъня на знанието и да ни подтикнат да се борим не за оценка, а за урока, който ще научим за живота.

Спомените от първото ми училище, което очерта житейския ми път, са много. Имало е и трудни, но и весели моменти, но факт е, че всички учители дадоха душата си, за да знаем и да бъдем подготвени за бъдещето. През коридорите и стаите са минали поколения ученици. За всеки един от тях са останали спомените, приятелите, първата любов.

Моето първо училище, моят първи дом на знанието винаги ще заема централно място в живота ми. За мен то е не само сграда, но и мястото, където знанието е съкровище, което намира своя собственик.

Анастасия Влахова

7^Б клас, випуск 2019

Една мечта, едно училище, една съдба, една история

Моят дълг учителски път...Спомените ме връщат в атмосферата на едно коледно тържество през далечната 1963 година, когато малчуганите от предучилищната група на г-жа Николова очаквахме с нетърпение лакомствата и подаръците от Дядо Мраз в една от стаите на старата сграда на ОУ „Отец Паисий“. После семейството ми се премести да живее в друг квартал на града. Времето лети... И както често се случва в живота - връщаш се там, откъдето си тръгнал. Вече е 1980 година и съдбата ме връща в моето първо училище. Месеците, прекарани тук, са мил спомен за работата ми като дружинен ръководител. Заедно с колежката ми Веска Тодорова организирахме и провеждахме различни празници, тържества, конкурси, в които се включваха почти всички ученици от училището.

И отново раздяла. До 1987 година. И пак вълнуващи учителски дни... Как да забравиш първите срещи с новите ученици – незададените и зададени въпроси в любознателните очи, „гората“ от вдигнатите ръце за въпрос или отговор? И започна едно прекрасно пътешествие в необятния географски свят – година след година – цели 31.

През тези години, заобиколена от млади хора с различни умения и мечти, и аз мечтаех. Заедно творихме и откривахме нови хоризонти, заедно проучвахме процеси и явления в земните геосфери и изработвахме техни модели, заедно пътувахме през континенти и океани и в различните кръжоци и клубове през

Поколения

годините, правихме къщички за птиците, албуми със снимки от България и света, изработвахме стенни карти с различно географско съдържание - България днес, Съвремие и космополитизъм, Екологични проблеми в България и света, Картинна мозайка. Те и днес украсяват училищните коридори. Изработихме географски атлас на община Хасково и стенна релефна карта на България и на община Хасково. Участвахме в олимпиади и географски състезания. И през тези години аз бях просветител, приятел, възпитател, изследовател, разказвач и консултант, организатор и още какво ли друго не. Пълнех сърцето си с любов и дарявах любов на другите. Търсех доброто в себе си и в детските очи. И вървах по пътя, и се учех. И никога не спирах. И на това учех моите ученици – да вярват в себе си и в знанието, да сбъдват своите мечти. И се чувствах жива, заредена от любовта на учениците ми. И след толкова много години дните ми се осмислят от срещите с тях, когато ме спират и казват: „Спомняте ли си, госпожо, как...?“, „Още спазвам съвета Ви да броя до пет, преди да изкажа своето мнение...“, „Да, знам, знанието е сила...“, „Помните ли ме, госпожо?“, „И аз успях!“.

И съм благодарна! За всичко! На всички ученици, колеги и ръководители, които ме подкрепяха, критикуваха и споделяха хубавите и напрегнатите ми моменти.

Благодаря Ви, Нели, Цвети, Теодора, Мария, Антон, Синан, Мони, Николай, Бисер, Божидар, Диана, Едже, Мюмюне, Енис, Юзлем, Петър... не бих могла да изброя хилядите ученици, които срещнах в училище през тези години. Гордея се с вас! И никога не спирайте, мечтайте и творете! Пишете вашата история на картата на света! Всеки миг в живота ни изтича и се превръща в история. Това е моята – история на едно дете, осъществило мечтата си да

заедно в полет
стане учител.

И всяко начало има и своя край. Моят е стигнат с неуморен труд, всеотдайност, професионализъм и любов. Затова мога да кажа на всички:

Благодаря Ви!

Без Вас не бих успяла да сбъдна мечтата си!

Таня Шопова

Учител по география и икономика

Юбилеите не състаряват училище, което е в младежки полет

Архивите на г-жа Желязкова разказват...

Сто и седемдесет години! Нашето училище празнува юбилей. През далечната 1851 година родолюбиви българи поставят неговото начало. Колко ученици, родители, учители пазят скъпи спомени за родното училище! Славната му история грижливо се пази в музея, а свидетел на случващото се тук е вековният полския бряст, който расте в двора на школото.

Имах щастието да постъпя на работа тук като преподавател по руски език през 1987 година. Посрещна ме голям, задружен колектив, в който подават ръка на всеки, който обича професията и желае да предаде тази любов и знания на децата. Впечатли ме надписът в учителската стая: “Очите детски гледат в нас, за тях е грижата ни свята!“ Много ценни съвети и наставления получавах от колегите в методическото обединение – Нели Костова, Василка Митева, Стойка Петрова, Мария Райчева и др.

С любов и благодарност си спомням за учителите, които са не само колеги, но и близки приятели: Петя Стайкова, Дора Маргаритова, Румяна Митева, Величка Христовова, Росица Атанасова, Яна Димитрова и много други. Огромна работа извършваше учителският колектив, начело с директора на училището Тонка Панева. За всеотдайната си дейност и постигнатите отлични резултати колективът беше удостоен с много отличия. Следа в живота на колектива оставиха и колегите Гинева, Керезова, Георгиева, Тодорова, Грудева, Трендафилова, Запрянова, Вълева и много други. Броят на учениците и учителите

заедно в полет

непрекъснато се увеличаваше, организационната и методическа подготовка на учителите също. Училището стана център на учебна и методическа работа в региона. Провеждаха се семинари, открити уроци, олимпиади и състезания, нови учебници и програми се експериментираха в класовете.

Много добре беше организирано и свободното време на децата – те участваха в кръжоци и секции. Все повече ставаха медалистите, спортистите, победители в различни конкурси, олимпиади и състезания, студентите в различните висши учебни заведения. А когато започнеше Прегледът на художествената самодейност, наставаше такова оживление, че още дълго бяхме под въздействие на видяното.

Трудно бих могла да опиша всичко, на което станах участник и свидетел през тези 34 години. Много инициативи стартираха от моите ученици. Идеята за алпинеума се роди от абитуриентите, които донесоха първите камъни за построяването му от екскурзия в Турция. С тези мои ученици поставихме и традицията всеки випуск да дарява нещо на училището.

Връщам се назад към времето, когато спечелихме първия проект за училищно радио. Вълнение, трепет, емоции и денонощна работа! Нарекохме го „Училище на радостта“ и негови първи журналисти бяха - Ганиме и Иван. Събирахме мнения, песни, учихме се да правим новини. Това се случи през 2010 година. За честванията на 65-годишнината от Победата и за отличното си представяне в международния конкурс „Не на войната“! на Етносфера и Президента на Русия на 12 април, в деня на Космонавтиката, пред пулта на училищното радио, чухме новината – лауреати сме на международния конкурс и нашите журналисти са наградени с 10-дневна екскурзия в Русия. Никога няма да забравя колко радостни сълзи и вълнение предизвика у моите възпитаници тази новина и първия полет със самолет!

След завръщането си журналистите описаха преживяванията си в пътепис, който също получи първа награда в друг конкурс и последва втора екскурзия, заедно с мен, точно за честванията на 65-годишнината от Победата. Станахме участници в грандиозния Парад на Червения площад, нещо, което не може да се опише с думи, трябва да се изживее. А след завръщането си в България представихме видяното във форума на Ученическото творчество в Димитровград, където бяхме удостоени с втора награда. Там, в Москва, се роди следващата идея на моите абитуриенти – Дървото на мечтите. Реализирахме и тази наша идея и сега в последния учебен ден всеки випуск се събира под него и завързва панделка, мечтаейки за бъдещето. Дървото ни е прекрасно – с разноцветни лентички и скъпи имена!

Идеята да оставят дияр след себе си допадна и на седмокласниците. Те излязоха с призив към съучениците си да направят в училище етнографска експозиция. Много колеги, ученици и родители взеха участие в направата ѝ.

Годините минават, сменят се поколения. Но желанието на децата да участват в конкурси и състезания не намалява. Всяка година имаме лауреати и много наградени в международните конкурси „Заедно в 21 век“, „Зелена планета“, „Куба далечна и близка“ и „Възкресение Христово“. 70-годишнината от Победата отбелязахме с „Дневникът на Таня Савичева. На 3-ти март пред Съюза на Съотечествениците и Посланика на Русия изнесохме спектакъл „Има такава страна“. С това участвахме и във фестивала „Пусть всегда будет солнце“ и спечелихме областния, регионалния и националния кръг. Гергана и Дари получиха 7-дневна почивка в международния лагер в СОК „Камчия“, а Александър - 6-дневна екскурзия в Москва. След него Москва видя и Христо, който беше отличен в Международния конкурс „Ние сме за мир!“.

Участниците станаха гимназисти и тяхното място заеха

заедно в полет

малките ни участници. Те подготвиха честването на 75-тата годишнина от Победата. И макар, че това честване беше по-различно заради пандемията, ние пак се вълнувахме и искахме да отразим подобаващо това събитие. Всички групи, изучаващи руски език, трескаво се подготвиха – рисуваха, пяха, рецитираха, изготвиха презентации и табла. И написаха стихчета, с които казаха „НЕ НА ВОЙНАТА!“ Участниците пак станаха призьори и спечелиха награди и грамоти.

И сега, в навечерието на Юбилея, моята равносметка е следната: безброй приятели, мои деца, разпръснати из целия свят, колеги - приятели завинаги, родители, много от които и мои ученици и много прекрасни спомени и безценни приятелства... Това е моето училище, училището на моите деца, на моя внук, най-прекрасното и любимо място.

Благодаря Ви, мили деца, за вашия ентузиазъм, старание и активност! Благодаря на родителите за доверието и помощта! Благодаря на ръководството и колегите за упоритостта и подкрепата!

Може ли 170-годишен юбилей да състари едно училище, което е в младежки полет? Категорично – НЕ! Дерзайте, ПАИСИЕВЦИ, устремени в бъдещето! Вярвам във Вас!

Диана Желязкова
Учител по руски език

Пътешественик във времето

„Закъдето и да решиш да пътуваш, тръгни с цялото си сърце.“

Конфуций

Обичам да пътувам – и реално, и виртуално, и във въображението си. Ето затова изучавах чужди езици с такава страст, че те станаха моя път и моя съдба. Бидейки учител по чужд език, аз пътувам във времето и пространството във всеки един учебен час. Но за да станат пътешествията интересни и забавни за учениците, учителят има нужда от ТВОРЧЕСКА СВОБОДА. Ето това ми дава работата в СУ „Св. Паисий Хилендарски“ – тук има творчески дух и съзидание и това си личи още от коридорите и файетата, където Ви посрещат творби на ученици и много кътчета, създадени от сръчните ръце на учители и поддържани от непедагогическия персонал. Просто няма как, след като си попаднал в такава атмосфера и ти да не последваш техния пример. Ставаш поредният творец, пътуваш във времето и създаваш урок след урок, сборници, антологии, химна на училището, редиш изложби, участваш в концерти и спектакли, подготвяш ученици за конкурси – национални и международни, и така, понесъл се с този устрем почти не усещаш как минават годините... 22 на брой.

И като се обърна назад и се запитам „Какво ми даде „Паисий?“, отговорът е много простичък – свободата, спокойствието и комфорта да творя. И съм благодарна за този комфорт първо на директорите, после на колегите и най-накрая, на най-важните за мен хора – моите ученици, защото в повечето случаи искрата тръгваше от тях, те ме вдъхновяваха и ми даваха сили, нови идеи. Именно заради тях се втурвах в поредното предизвикателство.

заедно в полет

Чета какво съм написала и пред погледа ми се нижат спомени за хората, с които пътешествахме и осъществявахме идея след идея. Колеги, приятели и съмишленици, които не жалеха труд и усилия и с които имах привилегията да работя отблизо, рамо до рамо – Диана Стоянова, Диана Желязкова, Чанита Ангелова, Галина Хасабалиева, Олга Кончева, Таня Шопова, Елза Гаврилова и в последствие Ирина Мечеринкова. Ние бяхме, и надявам се, че все още сме ЕКИП в екипа.

На многая лета, скъпо училище!

Диана Тенева

учител по английски език

Честит юбилей!

Какво е за мен училището? Преди всичко цялото ми детство – игри, уроци, междучасия, приятели, учители. И мили спомени, които ни връщат в най-безгрижните години от живота ни.

За мен Средно училище „Свети Паисий Хилендарски“ - град Хасково, е втори дом. Спомените ми от детството ме връщат в двора му, изпълнен с малки и големи ученици, учители, родители. Тържества в актовата зала, концерти на открито в двора, спортни състезания и олимпиади – все скъпи спомени и незабравими преживявания. Често ни се налагаше да оставаме в двора, докато приключат безкрайно дългите съвети и съвещания на учителите, част от които все още е моята майка. Използвахме времето да се забавляваме, да се покатерим на дърветата или да поиграем на някоя игра. После станавме ученици и от двора се преместихме в училищната библиотека.

Ученическите години оставят траен отпечатък в съзнанието на всеки. Това е времето, в което много неща се случват за първи път – първи учители, първи истински приятелства, първи уроци и изпити. Нашето училище ни подготви за всички тези неща, затова то има специално място в сърцето на всеки, който се е докосвал до него.

Училището е място не само за получаване на знания, но и подготовка за живота. Тук ние се научихме на отговорност и дисциплина. В нашето училище работиха и работят всеотдайни учители - професионалисти, които обичат децата.

Смятам че училището е един от главните социални институции, място, където се формира личността на човек. Ето защо

заедно в полет

ние, възпитаниците на това училище, поверихме на нашите учители обучението и възпитанието на нашето дете. Убедени сме, че точно тук, то получава знанията и уменията, които ще го направят пълноценен гражданин и достоен Паисиевец!

На многая лета, скъпо училище!

Благодарим Ви, скъпи учители!

Честит юбилей!

Жанета и Атанас Атанасови, випуск 1998 година

Ученическо ято

Казват, че ученическите години не се забравят.... Да, така е, а спомените остават едни от най-скъпите и съкровени в живота на всеки човек.

Ние, випуск 2003 година, сме горди и щастливи, защото сме частичка от 170-годишната история на нашето училище – Средно училище „Свети Паисий Хилендарски“, град Хасково. История, чийто тих свидетел е близо 200-годишният полски бряст в двора му, който със своята 14-метрова осанка бди над училището и неговите възпитаници. Той е ням свидетел на първия и последен училищен звънец на много випуски ученици, учители, родители. В клоните му гнездят птици, а учениците с носталгия ги изпращат наесен и с радост ги срещат отново напролет.

Вековният бряст е видял и нас, когато се подреждахме за последна снимка на стълбите пред актовата зала. Забелязал е радостта и тъгата от завършването в нашите очи. Да, бяхме тъжни, защото знаехме, че вече нищо няма да е същото и всеки ще поеме по своя път. Бяхме задружен клас, деляхме радости, крояхме планове за бъдещето. До нас както винаги бяха нашите учители, но за последно. Сълзи имаше и в техните очи, защото те изпращаха нас, своите деца, но те ни вярваха, че сме готови за полет.

Никога няма да забравим нашите учители, близки приятели - просветители.

Благодарим Ви, че ни дадохте толкова знания и любов! Вие оставихте такава хубава следа в нашия живот!

Айлин и Адем от името на випуск 2003 година
с класен ръководител Диана Желязкова

Честит празник, училище любимо!

Благодарим за знанията, любовта и топлината!

Помним нашите учители, които ни дариха с много знания и ни превърнаха в един сплотен задружен клас. Вече седемнадесет години откакто напуснахме класната стая, но приятелствата от училище ни топят и до днес. Често се събираме и с носталгия си спомняме за прекрасните и безгрижни ученически години. Имаме съученици, които отдавна не са в пределите на България, но продължаваме да сме във връзка и с тях.

Всяка година, месец май е специален и носталгичен за нас, защото носим в сърцата си пламъка на Паисий, защото сме част от историята и настоящето на това училище.

Дълбок поклон пред нашите незабравими учители!

Марияна и Мирослав Димитров, випуск 2003 година
с класен ръководител Яна Димитрова

Двадесет години по-късно

А сякаш беше вчера, когато отново стоях пред белия лист и пишех слово за 150-години от създаването на нашето училище! 20 години, а сякаш изминаха само 20 секунди, откакто бяхме ученици и тичахме по коридорите му и чакахме с нетърпение да навлезем в истинския живот. Когато искахме да поемем кормилото на своя живот в ръцете си.

Бяхме млади, бяхме шури, бяхме неопитни, но смели, уверени и дръзки. И тогава мислехме, че никой и нищо не може да ни спре или да ни се опре!

Сега, 20 години по-късно, пак стоя пред белия лист и пиша за новия голям празник на нашето школо. За 170 години от създаването му, тук, където се съградих като човек. И спомените нахлуват бясно в главата ми. И будят умиление, смях и тъга. За щуротиите, които сме вършили, за споровете, които сме водили, и за времето, което никога няма да се върне... Уви!

А за мен - моите спомени са малко по-различни и малко по-отдалече от повечето мои съученици. Защо ли?! Защото, освен че съм възпитаник на това училище от начало до край, за мен то беше втори дом. Като дете на родител - учител, аз имах възможността да проникна по-навътре и да познавам всяко кътче и всеки ъгъл от него. Аз имах възможността да видя не само живота на ученика, но и на учителя с всички негови плюсове и минуси.

Да, спомням си как присъствах на учителски срещи, в онази огромна стая, с толкова огромна маса, която тогава ми се струваше безкрайна. Спомням си как "помагах" на хигиенистките да чистят стаите, като изхвърлях кошчетата. И как ми позволяваха аз да бия звънциите. Да, всичко беше различно тогава.

Спомням си как майка ми и нейните колеги с нетърпение

очаквах и се подготвиха за началото и края на всяка учебна година.

Спомням си как всеки ден влизахме през бялата дървена врата (която отдавна вече не е дървена) и вървахме по коридора за 1-ви клас. А на междучасията гледахме големия стадион и се криехме зад голямото дърво на двора. Спомням си и зелените метални порти, които също отдавна не са зелени. Спомням си вкусните банички на Ники, които тя правеше тогава в мазето. И там беше толкова уютно и приятно. Спомням си голямата чешма в центъра на коридора на всеки етаж. И за залата, в която изнасяхме тържества и концерти, как всяка година изпращахме абитуриенти и искахме ние да сме на тяхно място! Как всеки ден гледах портрета на Паисий и той ми изглеждаше велик, без дори още да зная историята и подвига му! Тогава още не подозирах, че малко по-късно ще преписваме неговата история, ще се вълнуваме, ще се чувстваме горди българи.

Толкова много спомени, които умиляват и натъжават. Защото това време, с неговите хубави и не толкова хубави моменти, никога няма да се върне. Тъга има и по прекрасните ни учители, които са дали сърце и душа, за да ни научат, да станем стойностни хора.

И ако тогава е имало случаи, в които по детски сме се ядосвали, че те са строги, че изискват много и че ни караха да пишем тонове задачи и упражнения, то сега сме им благодарни! Защото сега, самите ние родители, осъзнаваме важността и ценността на знанието. Нещо, което самият Паисий е осъзнал преди векове. И в неговата малка килия, с неговата малка и мъждукаща свещица е искал да научи и осветли съзнанието на хората. Искал е да ги научи, да знаят и да могат. Защото знанието е безценно богатство. И всеки, който иска да знае и е тръгнал по пътя на знанието - той е богат!

Сега, опитвайки се да науча своите деца, разбирам, осъзнавам и оценявам труда, силите, емоциите и търпението на нашите учители. Хората, "вървели" със свещ в ръка пред нас, водейки ни стъпка по стъпка през тунела на знанието, просветлението и мъдростта. Хората, отдали живота си на една кауза - да ни направят стойностни хора!

Благодаря Ви, скъпи мои учители! Благодаря на всеки един от вас! И макар че няма да мога да Ви изброя поименно, аз си спомням всеки един от вас и съм запазила частица от всеки за себе си. Благодаря Ви за отделното време, за изхабените нерви, за пролетите сълзи. (Още едно нещо, което само децата на учители са виждали зад затворените врати). Благодаря Ви за положените усилия, за търпението и подкрепата! Благодаря Ви, че никога не ни обърнахте гръб и не ни отказахте помощ! Дори и сега, след толкова години, когато съм помолила някого от вас за помощ - всеки се отзова на моя зов. Без въпроси, освен един - "Как да ти помогна?"

Благодаря Ви, скъпи мои учители-родители! И за хубавите, и за лошите моменти. Защото те заедно са ме изградили като човек. Благодаря, че бяхте до мен по трънливия път на порастването и израстването ми като личност. Защото ние прекарваме по-голямата част от времето си в този дом - нашето училище и време с нашите духовни родители - нашите учители!

Пожелавам на всеки един от вас здраве, дълголетие и търпение. Знаем, че не е лесна тази професия, че тя не е професия, а призвание!

Пожелавам на моето училище да се съхрани и продължава да се развива и модернизира. Но и да запази духа и атмосферата си. Защото всичко там е уникално!

заедно в полет

Пожелавам да можем скоро да празнуваме твоя 200-годишен юбилей!

Благодаря ти, училище!

Благодаря Ви, учители!

Благодаря и поклон!

Честит празник!

Светослава Николова, випуск 2005 г.

Да бъдеш учител в "Паисий"

Прекрачих прага на училището на 1 октомври 1992 г. Усещането беше за попадане в лабиринт - заради многото входи и изходи, етажи и коридори. И вече в продължение на почти 30 години, всяка сутрин бързам натам – към моето училище, където минава голяма част от деня, от живота ми. Децата от първите ми випуски отдавна пораснаха и вече преподавам на техните деца. А аз все така продължавам да влизам в класната стая, да проверявам домашни, да изпитвам и понякога да се карам на непослушните.

Зная, че съм избрала не просто една от многото професии, а най-хубавата и най-вдъхновяващата - заради посветеността на най-значимата за всяко общество кауза – децата, заради възможността да общувам с младите хора, да споделям с тях не само професионалните си знания, но и житейския опит, натрупан с годините. И нещо много важно – заради възможността да се уча от всяко следващо поколение, да черпя от ентузиазма и оптимизма на младостта.

Работата ме среща с прекрасни колеги - всеотдайни и възискателни, амбициозни и търпеливи. От тях научих много и се надявам и аз на свой ред да бъда полезна на младите колеги. Когато за първи път прекрачих прага на учителската стая, се почувствах просто едно малко зрънце в една огромна и пъстра маса от хора, кипяща от живот и наситена с динамика. Много бяха учителите тогава, защото много дечица изпълваха класните стаи (паралелките бяха от А до З).

Най-ценното в нашето училище е паисиевският дух, който се надявам да остане непокътнат във времето. Той се долавя в изписаното по стените на класните стаи и коридорите – колажите, рисунките, разказаните истории. Той е в пламъчето в очите на колегите, в любопитството и удивлението, с което нашите деца откриват новите и непознати светове на знанието.

Зная, че някой ден ще затворя вратата на класната стая и ще си тръгна, защото такава е логиката на живота. Но моето училище завинаги ще остави следа в сърцето ми. А на онези, които идват, пожелавам с обич и вдъхновение да творят наука и духовност. И да запазят усещането за принадлежност към това, което ни обединява – нашето училище.

Честит юбилей, мое училище!

Нека винаги да са отворени твоите врати!

Нека винаги да имат посока и хоризонт твоите възпитаници!

Нека да са винаги смели мечтите на Паисиевци и да е силен Паисиевият плам, защото успехи има там, където има духовност!

Диана Стоянова – преподавател по
български език и литература

Нашето училище в полет

Всеки член на нашето семейство имаше честта на получи своето основно образование в училището, чествашо своя 170-годишени юбилей, а именно днешното СУ „Св. Паисий Хилендарски“. И тъй като немалка част от нашия ученически живот премина между неговите стени, бихме искали да споделим лични впечатления на всеки един от нас:

„Помня училището, когато все още беше само с едно крило, а в последствие с изграждането на новия корпус доби сегашния си облик и „полетя“ вече и с двете си крила. Събирайки детските усмивки на няколко квартала, училището се превърна в най-голямото учебно „гнездо“ на град Хасково, от което започнаха и продължават своето пътешествие в живота безброй негови възпитаници, които и до днес използват добитите тук знания в своите житейски поприща.“

Добрин Ангелов,
възпитаник на училището
в периода 1976–1983 г.

СУ „Св. Паисий Хилендарски“
„Като дете участвах в тогава съществуващите пионерски организации, които ни научиха на комуникативност, гъвкавост, ред и дисциплина – ценни качества, от които всеки един от нас има нужда и до днес. С развитието на всяка една дейност, която организирахме, се развивахме и самите ние – не само растяхме, но се и научавахме на все повече умения и отговорности. Едно от нещата, за които съм най-благодарна на училището и на учителите ми е, че ме научиха какво са колективност и целеустременост –

заедно в полет

всички ние преследвахме мечтите си стремглаво, като ято птички, отлитащи заедно, но в различни посоки.“

Йорданка Янева,
възпитаничка на училището
в периода 1977-1986 г.

„В първите седем години стълбата на моето развитие подпираха здраво моите родители, но в следващите седем се включиха и всички мои прекрасни преподаватели от СОУ „Св. Паисий Хилендарски“. Колко много усилия са полагали те, за да развиват нашите знания и умения, и колко им е било трудно разбрах, чак когато аз самата станах преподавател. Казват, че това, което учениците запомнят, е начинът, по който си ги карал да се чувстват, докато им преподаваш. И наистина е така – нашето училище беше уютно място, приобщаващо, изпълнено с подкрепа и насърчение. Ние може и да сме вече отлетели, но отношението и добрината на нашите учители живеят в нас всеки ден и са вятърът в нашите крила!“

Анита Ангелова,
възпитаничка на училището
в периода 2000–2007 г.

„За мен училището беше уют! Всеки път, когато прекрачех входа, се чувствах вкъщи, не само поради прекрасното обновяване на стаите, което беше направено тогава, но и благодарение на атмосферата, която създаваха учителите. Те разпалиха моята ученолюбивост и създадоха разностранните ми интереси, благодарение на които имах честта да представям училището на най-различни олимпиади и състезания. Да разгърнеш потенциала си

Поколения

като криле, готови да те понесат, където пожелаеш, беше прекрасно, но безценното за мен беше да „кацнеш“ отново на голямото дърво в задния двор на училището, където радостта е споделена.“

Ивана Ангелова,
възпитаничка на училището в периода 2007–2015 г,
носител на „Паисиева награда“ за випуск 2015 г.

„Моето начално училище – СОУ „Св. Паисий Хилендарски“ ми даде една много добра основа и едно прекрасно детство изпълнено с много игри, забавление и учение. Всяко едно преживяване за мен е хубав спомен, бях мажоретка, ходех и по най-различни състезания, учителите винаги са ни подтиквали да опитваме нови неща и да се развиваме. Дадох ми криле да полетя и да преследвам мечтите си, за което благодаря на всички прекрасни и компетентни учители, без които това нямаше да бъде реалност.

Теодора Ангелова,
възпитаничка на училището
в периода 2007–2015 г.

Най-мили спомени

Аз нося в сърцето си най-мили спомени от СУ "Паисий Хилендарски“.

През 2010 година прекрачих прага на това училище и имах шанса да бъда ученичка на най-добрите учители.

Разбира се, тогава не осъзнавах, че се впускам в 7-годишно приключение. Когато завърших през 2016 г., в очите ми имаше сълзи, както и усмивка на лицето ми. Защото СУ "Паисий Хилендарски" ми даде не само знания, но и неразрушими приятелски връзки и трайно поддържане на добри отношения с моите учители.

СУ "Паисий Хилендарски" беше като моя втори дом, защото всички там бяха толкова близки, колкото семейството ми.

Благодаря на всички мои учители за незабравимите 7 години, които прекарах с тях! Благодаря им за всичките усилия, за разбирането, толерантността и обичта към нас! Благодаря за всичко, на което ни научиха!

Есма Аптула Халибриям – 7 „б“ клас, випуск 2016

15.09.2003 г. - моят първи учебен ден

А моето първо училище „Св. Паисий Хилендарски“ пази най-хубавите ми детски спомени. То беше място на забавления, първи любови, разочарования, място, което преди всичко ме е дисциплинирало. Коридорите, фойетата и класните стаи още пазят спомените за най-истинските приятелства, най-прекрасните емоции и най-искрено изплаканите сълзи.

Поколения

Съхраних ценни спомени за моите учители и още ги пазя в сърцето си. Те оставиха дири в живота ми. Поех и аз по трудния път на учителя! Преди 2 години влязох в клас като класен ръководител, с огромна радост и очакване. И заобичах всички ученици като мои деца! Така ни обичаха и нашите учители.

Училището е място, където протичат взаимовъзпитаващи процеси - от учителя към учениците и обратно. Ето защо учителят няма право на грешки, на слабости и на излишна емоция. Учителят е основната подкрепа на ученика, опората на неговите първи стъпки. Такава опора имахме и ние. Сега вече разбирам моите учители. Разбирам всяка една дума, която ни казваха, всяка домашна, която ни даваха, всеки разговор, който провеждаха с нашите родители. Сега го правя и аз. За доброто личностно израстване на моите ученици.

Често, когато искам да се почувствам щастлива, се връщам в моите спомени, изпитвайки любов и безгранична носталгия. Тогаво отново имам право да бъда малко дете, щастливо, седнало на чина в класната стая, заобиколено от приятели.

„Св. Паисий Хилендарски“ за мен означа само една дума. И тя е любов!

Антония Колешева

7^Б клас, випуск 2010

Благодарим Ви!

Няколко прекрасни ученически години прекарахме на едно специално място - нашето първо училище СУ „Св. Паисий Хилендарски“. То ни разкри нови светове, научи ни да вярваме в себе си, да ценим приятелството, даде ни импулса да бъдем решителни и да се справяме с всяко предизвикателство.

Спомените ни от времето, прекарано в нашето любимо училище, никога няма да избледнеят. Винаги ще си спомняме с усмивка класната стая, която ни чакаше всяка сутрин огряна от пронизващите лъчи на слънцето, щурите забавления със съучениците по време на междучасията, образователните екскурзии, от които научихме много за нашите корени и минало. Тук създадохме здрави и неразделни приятелства, които продължават и до днес.

Разбира се, в сърцето ни винаги ще са живи и спомените за прекрасните ни учители. Те преподаваха уроците по възможно най-интересния и забавен начин, за да грабнат вниманието на всеки ученик. Бяха всеотдайно до нас, готови да ни помогнат по всяко време със съвет, добра дума или просто да ни изслушат. Нашата първа учителка беше госпожа Вяра Желязкова. Тя ни въведе в света на науката, даде ни необходимата основа, на която да стъпим, за да израснем като добри хора, за което сме ѝ изключително благодарни.

Скъпи учители, благодарим Ви, че отворихте очите ни за света, благодарим за доброто, на което ни научихте! Благодарим, че ни помогнахте да станем това, което сме днес - горди възпитаници на СУ „Св. Паисий Хилендарски“

Честит 170-годишен юбилей!

Александра Иванова, Александра Тилева, Исмигюл Шанер

Випуск 2019, 7^В клас

Да си ученик в „ Паисий“

Няма по-важен човек в живота на детето от родителя, затова когато става въпрос за образование на децата, учителите и родителите трябва през цялото време да си сътрудничат. Така помагат на децата да тръгнат по пътя към успеха, това го казвам с увереност като бивш възпитаник на училището и понастоящем родител на ученик в първи клас.

През 2003 година по настояване на моята майка, бях записан в СОУ“ Св. П. Хилендарски“ като ученик в девети клас. Не е лесно да се справиш с разстоянието от другия край на града, да пристигнеш навреме за първия учебен час.....

Тържествено откриване на учебната година, голям брой ученици, украсени кабинети, просторни коридори и много цветя... моето ново училище. В първите дни ме впечатляваше вдъхновението и отговорността на преподавателите. Когато класен ръководител ти е госпожа Йорданка Георгиева - преподавател по физика, не може да не запомниш, че ще имаш „плюс“, ако си направил проект, написал си домашната и си отговорил на въпросите след урока. Това е уникална възможност - четири години да се докосваш до грижовен, отговорен, всеотдаен учител и духовно богата личност. Внимателна, търпелива и много толерантна, тя ни мотивираше и окуражаваше. Често ни даваше идеи и ни подканяше да участваме в различни инициативи и конкурси. Държеше много да бъдем честни и откровени, когато трябваше да се извиним за някоя лудетина и проява извън правилата в училище.

заедно в полет

За да направим сценарий за коледен концерт или „Паисий търси талант“, до нас плътно заставаше госпожа Диана Стоянова - прекрасен преподавател по български език и литература, който с много опит и търпение успяваше да ни организира и мотивира. Няма съмнение, че с нейната всеотдайна работа и огромно старание, успя да ни подготви да се представим много добре на първите държавни зрелостни изпити през 2008 година.

Трудно се забравят часовете по математика при госпожа Виолета Гочева и отличните оценки на матурата . Уникално беше при госпожа Яна Димитрова по история - забавно и интересно.

С много фино чувство за хумор и голямо разбиране, достъпно и интересно, протичаха часовете по философия при госпожица Анастасия Петрова. С крехката си физика, въпреки малката разлика във възрастта, тя беше по своему строга и вискателна. Провеждаше интересни часове, всички внимаваха, защото често ни споделяше истините за живота след училище.

Всеотдайност и търпение - тези две неща притежаваха всички мои учители от „ Паисий“, на които безкрайно благодаря.

От мен се изискваше да съм отговорен и много изпълнителен, с написана домашна и да спазвам добро поведение, не можех да избягам от час или да се пошегувам с когото си поискам, защото съм синът на педагогическия съветник г-жа Мария Кунчева, а тя знае всичко или бързо го научава.

Бяхме инициативни и предприемчиви, това го забелязваше и директорът на училището госпожа Стайкова. Получихме награда от нея за участието в конкурса „Училището - желана територия на ученика“, а с изявени учители и ученици посетихме „Шоуто на

Поколения

Слави“ в НДК. Даваха ни по телевизията - много голяма гордост и спомен за цял живот.

Благодарност към госпожа Стайкова за търпението и разбирането, тя ни окуражаваше и насърчаваше, даваше ни много добри съвети, когато нещо се обърка....

Сега, когато работя като инженер началник смяна в ТЕЦ „Марица 3“- Контур Глобал, оценявам колко много съм получил от професионализма и мъдростта на всички учители, защото са ми дали сигурност и доверие.

Бъдете смели! Бъдете различни и новатори! Насърчавайте учениците, както винаги сте го правили! Вие имате уникална възможност да вдъхновявате подрастващите , за да вярват в себе си!

Честит юбилей, мило училище!

Стефан Кунчев - випуск 2008 г.

Спомен за родното училище

Училището дава началото на всичко първо и светло в живота. То дарява знание, любов и учи на грижа един към друг. Поставя здрава основа, на която се гради истинският живот. СУ „Св. Паисий Хилендарски“ учи своите ученици да бъдат горди личности, полагащи максимални усилия в стремежа си към най-доброто. Тук се зараждат мечтите за бъдещето, уроците от неуспехите и стремежът към съвършенство. То изгражда у децата чувство за себеуважение, възпитава отношение към другите и показва пътя към сбъдването на най- смелите мечти.

Помня как плахо и неуверено, преди доста години, прекрачих прага на това прекрасно училище, където са се учили и моите родители, брат ми и братовчедите ми. Първият училищен звън, първият учител, първата класна стая, първите приятели - една емоция, оставяща следа. И до днес си спомням как аз и всички мои съученици, събрани в двора на училището, непознати, незнаещи, неможещи... дори плачещи очаквахме мигът, когато ще прекрачим училищния праг. А нашите родители, стоейки в двора на училището, с насълзени очи и вълнение в душата изпращаха нас първокласниците – мили, красиви, целеустремени.

Поех и аз по трудния учителски път! Няма да забравя първия ден, когато прекрачих прага на училището - не като ученик, а вече като учител. Моя желана и сбъдната детска мечта! Преподавателите ми сега бяха мои колеги! Не мога да опиша чувството, което изпитах в този момент - уникално, неповторимо и незабравимо.

Влизам в музея на училището, разглеждам, съхранени и запазени, важни моменти от училищния живот на моите родители,

Поколения

както и мои творения. Там намерих своя лист от преписа на „История славянобългарска“.

Свита, малка, срамежлива, спомних си как седях в кабинета по изобразително изкуство с писалка в ръка. Внимателно, старателно и с много любов направихме препис с помощта на най-прекрасните, добри, мили и грижовни учители. И не само това... Участвахме в различни пиеси, изяви, бяхме задружни и сплотени. Тези момент веднага изплуват в съзнанието ми, като „кораб в морето“. Спомени от моите ученически години - как всичко е съхранено, запазено до ден днешен.

И до днес пазя скъпи спомени в сърцето си – годините, прекарани с моите изключителни учители. Те ме даряваха с топлина, сърдечност и ми подаваха ръка в трудните моменти. Оставиха светла дيريا в живота ми! Ето моите благодарности към родното училище и учителите, изляти в няколко стиха...

РОДНОТО УЧИЛИЩЕ

Училище, мило и любимо!
Чувам звънкия ти глас...
Плахо, нежно стъпвам аз
по стълбите в утринния час!

Учителите, с усмивка на лице,
с топло и развълнувано сърце,
посрещат в захлас
прекрасните деца от първи клас!

С чудесни спомени в клас,
с интересни случки и игри,
с най- прекрасните приятели и учители добри,
ще помня родното училище
до вечни старини!

Ралица Кирева
начален учител

Ценни спомени и важни житейски основи

Казвам се Теодора Георгиева и съм възпитаничка на Средно училище „Св. Паисий Хилендарски“. Много ми е радостно, че училището ми продължава да е все така обичано, както по моето време там, така и сега! Само хубави неща мога да кажа за това училище, за тази сграда, за учителите в нея, за уюта в класните му стаи...

Аз съм от семействата, чиито няколко поколения са учили и израснали все в „Отец Паисий“. Моите родители, техните братя и сестри, аз след тях, а в момента и малките ми братовчедки учат там! Това място за мен значи много и с най-важните хора в живота ми съм се запознала именно там. Най-добрата си приятелка, на която съм вече и кума, познавам от това училище. А към днешна дата съм сгодена за момче, също възпитаник на това хубаво училище. Казва се Емил Стилянов, възпитаник на Калинка Никова. Най-прекрасните ми спомени от там са именно с него. Как ме чака да свърша час, за да играем на двора или как ме гони по коридора на втория етаж, за да ми даде подарък - плюшено слонче, купено с джобните му за цяла седмица напред. Познаваме се точно от тези така ранни училищни години. Гоненици по двора, нескопосани детски срамежливо-сладки прегръдки с него и мечти пак по детски за общо бъдеще, за щастие при нас станаха реалност! Нашето дете също ще бъде записано в това училище - бъдете убедени!

Обожавах двора на това училище! Също така голямото дърво - свидетел на толкова детски игри в годините. Обичах и големите класни стаи на високите етажи с гледки към покривите, под които живееха приятелите ми. Красивият алпинеум на втория етаж бе точката за всяка уговорена среща за междучасията. Имаше магия

заедно в полет

в коридорите на това училище! Тази сграда правеше децата щастливи и все още го прави! А учителите, истинските герои, правеха всеки един от нас **човек с главно Ч**, който да се справя в живота и с усмивка да се върне поне веднъж до училище да прегърне любимата госпожа/господин.

Аз имах уникалния късмет с моя начален класен ръководител Атанаска Кундева - страхотна жена, която ни даде правилния старт в живота и винаги ще е в сърцето ми! Топлината на учител, който те гледа мило и иска да ти предаде полезни знания и дори приятелски съвети, е нещо незабравимо и бележи връзка за дълги години напред. Може да звучи като от приказка, но всеки един мой учител в „Св. Паисий Хилендарски“ НЕ беше просто учител за мен, нито съучениците ми бяха просто съученици - това са приятелства, най-мили и ценни спомени и важни житейски основи!

Теодора Георгиева, випуск 2010

Здравей и довиждане, мое училище!

Всичко започна през 1994 година. Моите приятелки Румяна Митева и Петя Стайкова, които работеха по това време в СОУ „Св. Паисий Хилендарски”, ми съобщиха, че мога да кандидатствам за учител по музика, тъй като позицията е свободна.

Явих се на интервю и след два-три дни г-жа Мариана Георгиева – тогавашният директор ми каза, че съм одобрена и ме назначи на работа.

Казах си: „Здравей, училище”, без да подозирам, че 28 години ще работя на едно и също място. И така, първи училищен звънец, първа учебна година, за първи път класен ръководител. Двадесет и осем години вървя с благодарност по улица „Славянска”, на изток, където се намира моето училище.

Сега мога да кажа, че работата ми като учител е палитра от емоции и преживявания. Изяви и репетиции с училищен хор, детска вокална група „Дъга”, тържества, юбилейни спектакли, часовете по музика, обучения, разговори с колегите, закачките, смехът и дежурствата на четвъртия етаж, и всичко, свързано с живота в училище.

Ето това са нещата, които ме зареждаха емоционално и обогатяваха. Усещах радост от това, че споделях професионалните си знания и умения с учениците и колегите, минали, наистина, като ято в полет през годините.

Сега е 2021 година. Юбилейна! 170 години моето училище посреща своите ученици на 15 септември. Така ще бъде и занапред!

Казвам си: „Здравей, нова учебна година и довиждане, защото ще е последната за мен!” Довиждане, мое училище!

заедно в полет

Чакат ме (надявам се) спокойни и добри пенсионерски години.
Пожелавам си да бъде здрава.

Сърдечно благодаря на г-жа Нина Стайкова, за това, че имах
най-комфортната работна среда и затова, че е страхотен човек!

Благодаря на зам.-директорите Дамянка Русева, Росица
Пракова и Анастасия Петрова за безотказната им помощ. Благодаря
на всички колеги и приятели!

Бъдете здрави и благословени!

С обич: Галина Хасабалиева

учител по музика

Училището, където започна нашето приятелство

Приятелко, утре ни е първият учебен ден, малко се притеснявам, но хубавото е, че вече те познавам и ще сме в един клас! Съжалявам, че няма да сме на един чин, но аз съм по-ниска от теб и ще седя на първият! Приятелко, много хубаво, че вече имаме и други приятелки от класа. Сега остава да се научим да учим, да бъдем старателни и да вървим заедно ръка за ръка! Е, преминахме и четвърти клас, знаеш ли, че вече ще имаме учителки по всички предмети, няма да е само една! Дано да сме се научили да пишем, защото сега в час по български и литература ще ни бъде и класният ръководител и там ще пада много писане на големи планове, за да успеем в живота след това. Госпожата знае, че за да бъдем интелигентни, ще ни трябват много знания, особено за теб, та нали ще станеш учителка! Аз пък не винаги съм послушна и госпожата по история ще ме изпитва всеки час за наказание. Тя дали знае, че така ще създаде моята мечта да стана археолог?! Малко ще ни е трудно по математика, явно не ни е силната страна, но точно в училище ще разберем какво ще станем като пораснем големи! Важното е и да сме добри хора, нали за това ни се карат, когато направим беля! Приятелко, казвам ти, че винаги ще помним нашето любимо училище „Св. Паисий Хилендарски“, където започна нашето приятелство!

Диляна Стамова

7^Б клас, випуск 2010

заедно в полет

Малки Паисиевци

Дебора Атанасова, выпуск 2020

Моето училище

Аз уча в Средно училище „Св. Паисий Хилендарски“. То е създадено през 1851г. Моят баща и чичо също са учили в това училище, а сега и аз уча в него.

Моята учителка е много добра и мила. Тя ни учи на знания и добро държание. Класните стаи са просторни и красиви. В училище има голям и малък физкултурен салон, в които провеждаме своите часове, когато времето навън е лошо. Дворът е много голям и красив. Там може да се играят всякакви игри – футбол, народна топка, гоненица, криеница и още много други. В него има дърво, което е високо четиринадесет метра и е на цели двеста години. То е защитено.

Обичам да ходя на училище, защото там са моите приятели, любимата учителка и всеки ден научавам нови и полезни неща, играя със съучениците си и се забавлявам. Радвам се, че моите родители са предпочели да ме запишат точно в това училище.

Стефан Димитров – 4^а клас

учебна 2021/2022 година

Моето страхотно лято

Много обичам лятото. То е моят любим сезон. Времето е подходящо за игри и забавления. А това лято бе най-вълнуващото за мен.

Отначало бях във Варна на летен технически карате лагер. Тренировките бяха много и тежки, но и доста се забавлявах. Всяка вечер от хотела ни организираха дискотека. С моите съотборници ходехме и на плаж.

След лагера отидох на село. Там прекарах две седмици. Преди обед ходех на кино, което беше безплатно. Филмите се прожектираха в киносалона и читалището. Следобед се къпех в басейна, а след това помагах на баба и дядо в зеленчуковата градина.

Дойде време и за семейната почивка. Отидохме на море. Ходехме на плаж, къпехме се в морето, правехме пясъчни замъци със сестра ми. Вечер се разхождахме, а последната бяхме на лунапарк. Качих се на блъскащи колички, карах и бъги. Когато си тръгнахме от морето, посетихме река Ропотамо и плавахме с лодка по нейното течение. В морската градина на град Бургас разгледахме и пясъчните фигури. Бяха много красиви и майсторски изработени. Дълго им се възхищавах и все още си ги спомням.

Такова беше моето лято - необикновено, весело, спокойно. Лято, изпълнено с много емоции и красиви моменти. Лято, което ще остане завинаги в спомените и сърцето ми.

Калоян Ванчев, 4^а клас

учебна 2021/2022 година

Хасково – моят град

Моят град е Хасково. Наричат го още Градът на Богородица. Създаден е от траките с името Марса. По-късно са го нарекли Хаскьой, а днес името му е Хасково.

Васил Левски е отседнал тук, в Паскалевата къща. В града има доста забележителности. Имаме паметник на Капитан Петко войвода, който е защитавал града от турците.

Днес Хасково е красив град, със зелени паркове и интересни места. Много хора посещават парк „Кенана“, където се разхождат или тичат. Той е голям, в него е разположена и зоологическата градина, в която има доста разнообразни животни. В града се намира и известната статуя на Света Богородица, която е записана в книгата на Гинес като най-високата. Тя се намира в красив парк - Ямача, в който аз много обичам да ходя. Тук играя футбол с приятелите си и се разхождам със своето семейство. В парка има камбанария, откъдето се вижда целият град.

Красиво е Хасково със своите интересни места и усмихнати хора.

Мартин Ангелов, 4^а клас
учебна 2021/2022 година

Лятото отмина

Лятото отмина,
идва есента,
ние сме готови
за училището пак.
Мама ми подава
книжка във ръка,
аз пък ѝ помахвам
със усмивка на уста.
Чакат ме другари,
весели игри
и задачи, и диктовки,
и преразкази дори.
Стефчо, Марто, Пламен
всички са до мен,
госпожата даже
е щастлива в този ден.

Тодор Тодоров, 4^а клас

2021/2022 учебна година

заедно в полет

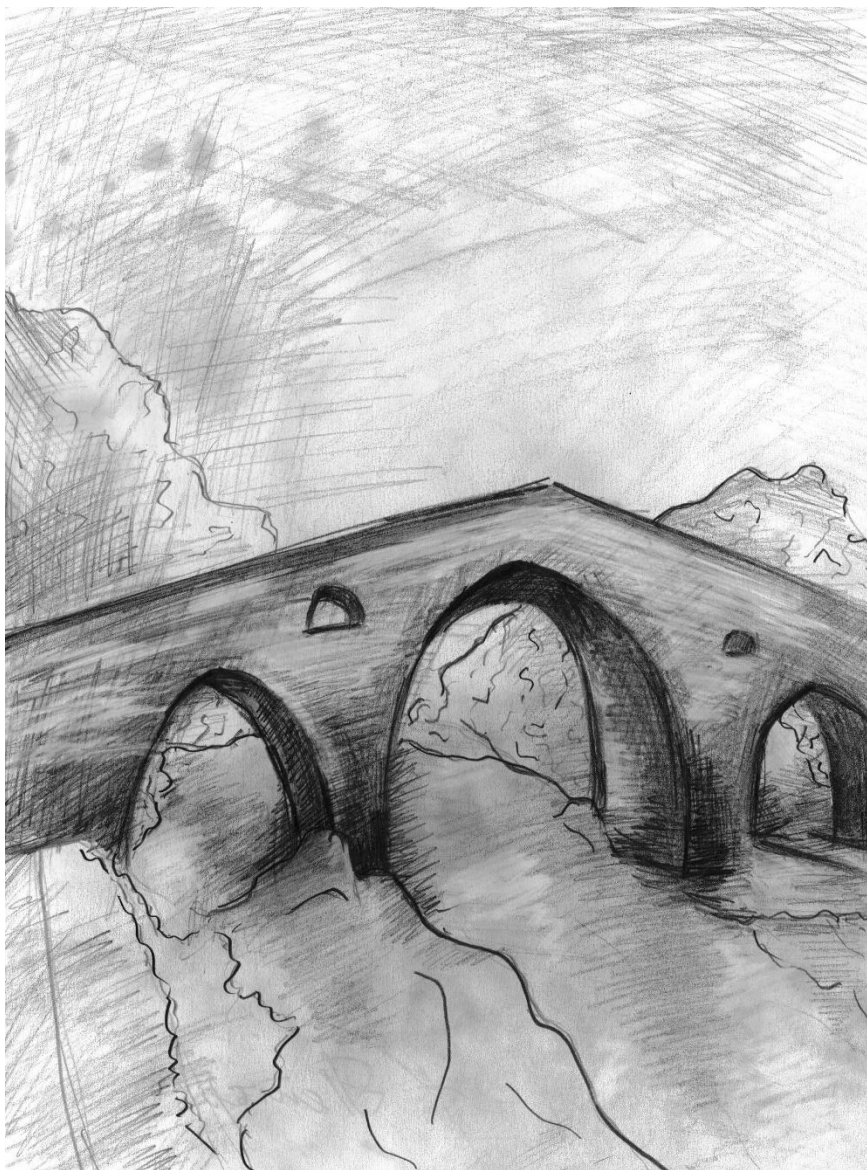

Моето слово

~ 61 ~

170 години

СУ „Св. Паисий Хилендарски“

Петър Кръстев, 5а клас, 2020/2021 учебна година

Море

Аз помня те през друго време,
окъпано в светлина,
с чайки към небето устремени,
да ми махат с крила.
Тогава идвах за слънце жадна,
изумрудени вълни,
потънала в прегръдка хладна,
бях щастлива много дни.
Сега дойдох с надежда тайна,
с надежда тайна на сърце –
да върнеш ти, море безкрайно,
силата на две ръце.
Та когато нощем се събудя,
от болка да не стена пак,
отново с радост да се трудя
и в дните ми да няма мрак.
Аз пак ще дойда в дни горещи
и нощи с лунна светлина,
чайки пак ще ме посрещат
и ще ми махат с крила.

Петя Василева – 6^а клас, випуск 2013

Любов

Озарена, грейнала Пролет.
Възпята в нечий куплет.
Градините райски – отворени
за нов романтичен сюжет.

Разпалено, огнено Лято.
Море. Горещи вълни,
превърщащи тебе в удавник –
сам плуващ към тях, уви.

Дошла и отминала Есен.
Навред пожълтели листа.
Преди съпровождана с песен,
А сега – пълна с мъгли.

Безгранична, царуваща Зима.
А в сърцето – небъдни мечти.
За градини, животворни оазиси,
Погребани в сняг и сълзи.

Десислава Валентинова,
7^в клас, випуск 2013

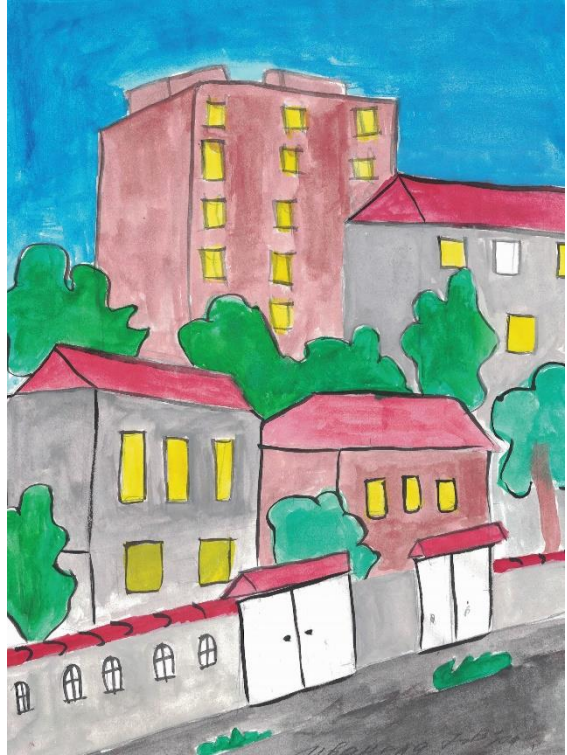
Христо Тодоров, 1^б клас, 2021/2022 учебна година

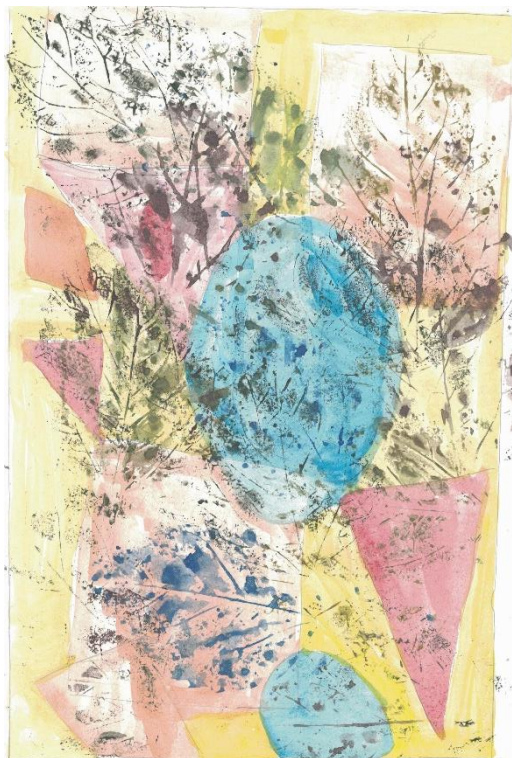
Христо Тодоров, 1^б клас, 2021/2022 учебна година

Иванела Иванова, 7^б клас
випуск 2019

Йоан Атанасов, 8. клас
2021/2022 учебна година

Николай Добринов, 8. клас

2021/2022 учебна година

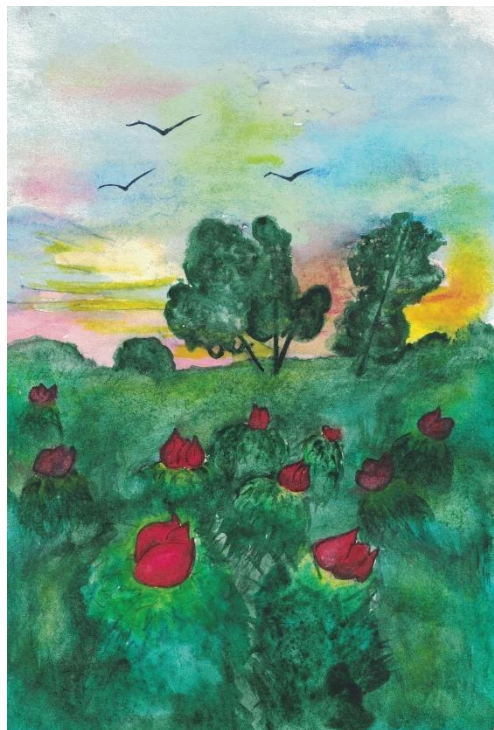
Златимира Василева, 7^в клас, 2021/2022 учебна година

Рая Димитрова, 6^в клас, 2021/2022 учебна година

Александър Делчев, 8. клас, 2021/2022 учебна година

Анелия Иванова, 6^б клас

2021/2022 учебна година

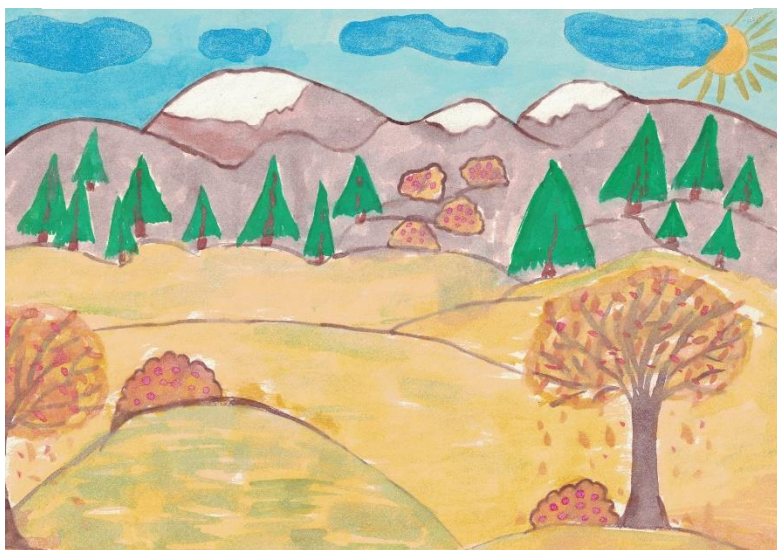

Джулия, 7а клас

випуск 2014

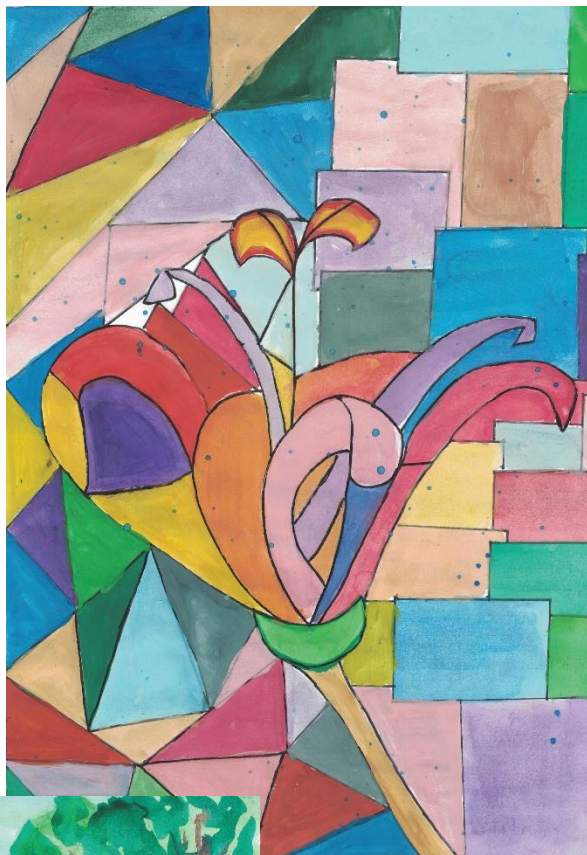
Акай Бехчет, 10. клас, 2021/2022 учебна година

Кристияна Иванова, 7^а клас, випуск 2019

Пламена Иванова, 7^а клас
2021/2022 учебна година

Александър Делчев, 8. клас
2021/2022 учебна година

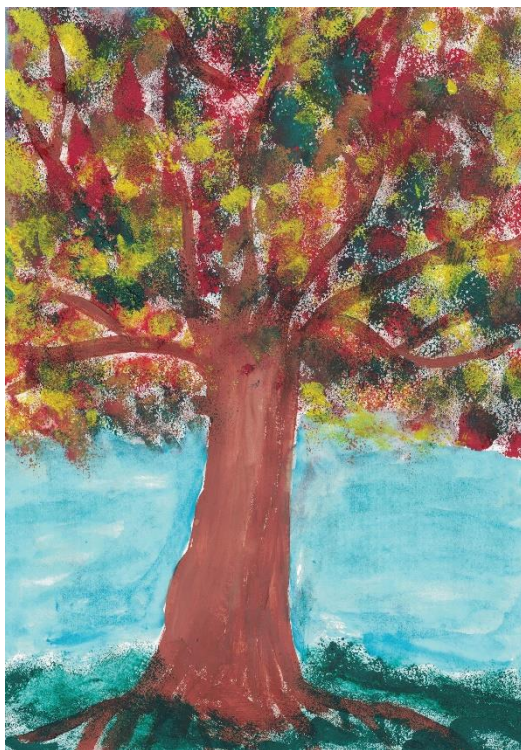

Поколения

Борислава Разцветникова

7в клас, випуск 2017

Христо Тодоров, 1^б клас

2021/2022 учебна година

СУ „Св. Паисий Хилендарски“

170 години

~ 72 ~

Мустафа Али, 7^Г клас, випуск 2021

Николай Добринов, 8. клас, 2021/2022 учебна година

Еми Караилева, 7^б клас, випуск 2016

Селинай Байрамали, випуск 2019

Електронен вестник ЗВЪНЧЕ

Бр. 1, март 2019 г.

Интервю с госпожа Нина Стайкова - директор на СУ „Св.Паисий Хилендарски“

- Госпожо Стайкова, как ръководеното от Вас училище отговаря на тенденциите в съвременното образование?

- Известна степен отговаря, и мисля, че ние, всички заедно, се справяме много добре. Всеки от нас си представя по един прекрасен начин как да изглежда училището. Предлагам и Вие имате Вашите идеални представи за училището. И на мен ми се иска така, както направихме двора, да направим площадката, да направим един път за отиди с беседка, във всяка класна стая да има таблет на всеки чин. Да има един усмихнати и безпроблемни ученици, както и учители съответно. Да няма толкова много учебен материал, който да Ви затрупа като лавина, и да се чудите как да го усвоите, да го преговорите, да го затвърдите, да има повече часове за занимания, които на Вас са Ви интересни. Така виждам аз съвременното училище! А тенденциите, защото това са две различни неща, са да научим учениците да мислят повече. Не да възпроизвеждат, а да мислят. Да могат сами да се справят със ситуационни наеви, в живота, в който, телпува, им предстои да навлазват.

- Госпожо Стайкова, смятате ли, че вашите учители, които са от по-възрастното поколение успяват да достигнат до нас, учениците, които сме израснали с интернет и уеб технологиите?

- Добре, тъй веднага започвам с контра въпрос! Какво, според Вас е възрастното поколение?

- Тези, които не са зависими от интернет като цяло.

- Възрастта няма нищо общо със съвременните технологии. Да също съм от по-възрастните учители, сигурно има някои, който знае повече от мен. Да знам толкова, колкото ми е необходимо. Така че, възрастта на учителя няма нищо общо с това, той да е запознат със съвременните технологии. Вие знаете израза „Учене през целия живот“, това означава, че човек се учи, дотам и жиня. Учителите са дължини всяка година да минуват през квалификационни курсове в области, които на тях са им необходими. Ако някои от тях мисли, че не е добре запознат със съвременните технологии, той трябва да отиде на такъв вид обучение. Ако друг мисли, че не може да се справи с ирониста, съответно, трябва да посети подходящо обучение за преведени на аргентина и тормова. Ви трябвало, след като е учител, независимо на каква възраст е, той да може да се справи със съвременните тенденции и това, което младото поколение изисква от него. Мисля, че нашите учители са гъвкави и адаптивни, бързо учат и могат да отговорят на нуждите на учениците от качествено образование и усвояване на социални и жизнени умения.

- Накрая, какъв съвет бихте дали на нас, прокождащите журналисти, които ще правим електронния вестник „Звонче“?

- Да сте винаги така усмихнати! Винаги, когато отивате някъде на събитие, Вие трябва да сте запознати на 100% с новината, която отивате да отразявате. Да сте позитивни! Да имате желанието да правите този вестник, защото за да стане известен, и на самите вас да Ви хареса, Вие трябва да го правите с желание. Не само в това, но и във всяко едно друго начинание. Ако Вие не сте убедени, че го искате достатъчно, няма да се случат до такъв степен, в каквато го желаете.

- Благодарим Ви за отделеното време и за съветите, които ни дадохте.

Интервюто взеа: Христина П. – 7^а, Ивогилия Х. – 7^а, Добринка Т. – 7^а

Учареса на училището: стелне „Палитра“ и клуб „Сръжковци“

Електронен вестник ЗВЪНЧЕ

бр.2, май 2019 г.

За българския празник

Върец, народе възродени

Този стих от всеучилищния химн, създаден от поета Стоян Михайловски и композитора Панайот Пипков в чест на солунските братя Кирил и Методий, отдавна се е превърнал в свещен за всеки българин. Той е знак за съпричастност и възхава на делото на първоучителите. Още от Възраждането Денят на Св. Св. Кирил и Методий – 11 май е наричан Българският празник, Народният празник, Българският Великиден. Това е така, защото солунските братя се честват не само като светци, но и като първоучители, първотворци – създатели на българската азбука, основоположници на българската книжнина и език.

През Възраждането датата 11 май трайно се налага като ден за църковна прослава и всенародно честване на делото на Св. Св. Кирил и Методий. Тази традиция продължава и след календарната реформа през 1916 г., когато започва да се празнува на 24 май.

През втората половина на XIX век в Цариград, както и в градовете Пловдив и Шумен, се отбелязват първите тържества за възхава на делото на двамата славянски братя. Идеята е възприета и бързо се разпространява по цялата българска етническа територия и българските колонии в чужбина. Инициатори са църквата, интелигенцията – в лицето на училищни и читалищни дейци, и замонаната търговска прослойка, за която по-късно изследвателите ще отбележат, че припечават „възрожденски дух“ и „възрожденски ценности“.

Нараста интересът на българина към книжовната и писаното слово. Грамотността става необходимост, а училището и учителите са престижна институция и уважавани личности. Налице е духовен подем, в който особена значимост придобива делото на Св. Св. Кирил и Методий. Сътвореното от тях е оценено по достойнство, за да се превърне Денят им във всеобщ национален празник, когато всеки българин приема в сърцето си този ден и се чувства горд от културните ни постижения.

И тази година за пореден път ще отбележим тази светла дата в празничния български календар, която винаги ще ни напомня, че образованието, книжовността и знанието могат не само да възродят един народ, но и да го изведат към светли бъдещини!

Текст: Цвета Ангелова, ръководител на клуб „Журналист“

Електронен вестник ЗВЪНЧЕ

бр.3, декември 2019 г.

Дядо Коледа, чакаме те!

Знаем, че всички деца мечтаят да попаднат в чудната работилница на Дядо Коледа, за да разберат откъде идват подаръците.

Кубако е, че нашата дълга мечта се сбъдна. Отворихме я в стаята на нашето училище.

Посрещаме работилничните на клуб „Тайната стая“ клуб „Зелена планета“. Още от вратата ни посрещна весела глъчичка и смее. Настроението тук в този деликатен ден е празнично. Учениците и в Благославен речник, децата изработват коледни украшения, дребни подаръчета и играчки за елвата – всички, което е редно делото възрастен.

Развъщаване на покръват и в работилничата на клуб „Срещаш“. Измайсторите от тях сменяме си сиво-бели, сиво-розови и люляво-бели и с такава фантазия направиха, че не може да не уми се възхищава. Питаме (за задр децата са толкова весели и работят с толкова усърдие. Отговаряме си сами – прекрасните сменяме ще украсят фойерта и сълвничката на училището. Така зимно-коледният дух ще създава предразположено настроение на учители и ученици.

Не забравяме да посетим и работилничата на дъщеря „Палитра“. Ръчно изработени шарени коледници, подарък изкупи Архива, джупурата, филцови фигурки за елва са (презират), които децата изработиха за Коледа благодарителен базар. Убедени сме, че усилията се възнаградиха. Преди да се тръгнем питаме малчуганите вървят ли в Дядо Коледа. И в своите мисли (създаване, че наш отдавна не вървяха в Добрая старци. А децата се надяват да споделят своите мечтания, изработени с писмо до Лапландия.

Скоро елветата на Дядо Коледа ще тръгнат да обикалят планетата с подаръци. Ние сме готови за тези дълги часове топла.

Децата от ЦОНД са подредили своите изложби-подарък. Камината се кипри украсена със сменяне човечета, а от таблото ни се усмива дълготрайно подарък – зелени подаръци, Дядо Коледа, Снежковци и елветата.

Очакваме и училищната елва да заблести с цветовете на нашите мечти!

Дядо Коледа, чакаме те!

Коледа!

Ако започнем повеленията си с нощи, ангелите ще ни изпратят с превратен глас!

И ние така Божествена мелодия от чистини и радост да се нас напред, Коледна звезда...

Намлада и Светлина!

Да отворим сърцата си за Доброто!

Чистото Фондацията Кръстова!

Благословена Нова година!

Репортери: Ева, Жасмин и Емелиан. Графични дизайни: Ванелина и Кате – 7 В. Снежков: Снежков и Петър – 13 клас.

УЧИЛИЩЕН ЖИВОТ

Училище на радостта

Клубове по интереси отварят врати.
Побързай, в тях се запиши.
Със забава и разни игри,
знанието различно прегръни.
Талантът свой прокарай ти,
част от училищния живот бди!

Клуб „Журналист“

Обичаме книгичките
и небоялбаваме „мишките“.
Като всеки добър журналист,
защитаваме истинката на белия лист,
с молив остър в ръка
опитваме се да творим чудеса.

Ателие „Палитра“

С палитра оцветяв в ръка
рисуваме цветна дъга.
За да прегръне Земята,
да бъде тя планета на децата.

Клуб „Етнография“

Фолклорът е тихата страст,
грамажи и обичии разказват на нас.
Минувало с любов разказват,
традициите пак оживяват.

Клуб „Европа и ние“

С раница и фотоапарат
пътлуваме за Европейския свят,
С компас, пасошето – отградата,
по карта звенещо дълата.

Клуб „Шампиони“

Футболците са те от класа,
Тренират по двете ноза,
Гатане изкръват от пас,
сърцата са те за нас.

Клуб „Компютър“

Всичко ние разбираме,
в интернет сърфираме,
С компютрите сме на „ти“,
плуваме в свои води.

Клуб „Сръчковци“

Работилнична една
твори чудеса.
Сръчен Сръчно ти бди,
света красиве направи.

Електронен вестник „Звънче“

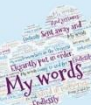
Ден след ден, час след час
няма тайни в училище за нас.
Новините уважавме,
вестник „Звънче“ издаваме.

Клуб „Доброволец“

Доброволци се наричаме,
добро то с ръце прекарваме.
Училище даряваме,
с радост благославяме.

Messages Club

My words
Elegantly put in order and
Sent away,
Saved in memories
And gestures...
Going to and fro
Endlessly
Somewhere in the Universe

Клуб „Математичко“

Математично задачи решава,
светил на цифрите управява.
Правилата не забравя,
с числата се забавява.

Клуб „Архимед“

За да литнеш в небесата,
за да плаваш по море,
трябва ти да знаеш
каква е математиката добре.
В „Архимед“ се запиши,
задачата реши!

Централно фоайе на училището

СУ „Св. Паисий Хилендарски“

Колективът на СУ „Св. Паисий Хилендарски“ – 2021/2022 учебна година

Нашата бяла лястовица

Вярвате ли в чудеса? Ние вярваме, защото много са символите в живота, които показват, че те наистина съществуват. А когато не ги среща, човек си измисля, защото не може да живее без Вяра, Надежда и Любов.

Нашата бяла лястовичка? За нас това е надеждата, че ще се сбъдне една от най-големите ни мечти – да бъдем добри и успешни млади хора. Виждаме я в упорит труд, в образа на един учител, даващ ни много знания и увереност, в образа на майка, която ни подкрепя с много любов и грижа. И макар нашата бяла лястовица да не се явява веднъж на сто години, а да е с нас ежедневно, тя не е по-малко чудо дейна и ние вярваме в нея.

По житейския си път човек среща и мъка, и страдание и затова някак си неусетно е приел идеята за спасението. Нашата бяла лястовица не е свързана в пряк смисъл с идеята за спасението – но тя съхранява, спасява мечтите ни. А мечтата ни дава криле, кара ни да се чувстваме значими, силни и уверени. За да осъществим своите мечти разбираме, че преди всичко ни е нужна много воля и упоритост. Мечтата дава смисъл на нашия детски живот. Може да е малка, но е наша неповторима, част от нашия свят. Тя не е оригинална, защото и други мечтаят за същото, но това не ни пречи да я преследваме, да предвкуσαμε красивото очакване, че ще стане реалност.

Дори вече я виждаме – бяла, бяла като сняг. Представата за тази наша бяла илюзия няма да е пълна, ако не я свържем с всичко онова, което научаваме в училище, срещайки се с всеотдайността, добротата, великодушieto на тези, които ни помагат да откриваме света. Ние все повече се убеждаваме, че чудеса има и могат да се постигнат. Нашите знания и вярата на другите в нас ни помагат да градим понякога звездни несъществуващи кули, но това е винаги

Поколения

по-добре отколкото да бездействаш. Убедени сме, че ще настигнем своята бяла лястовица, защото винаги можем да се опрем на нежното, но силно рамо на нашите майки. Те вярват в нас. Знаем, че всяка наша победа е награда за тях. Ние не искаме да ги разочароваме. Това е причината, която ни кара да търсим доброто, да се проявяваме като стойностни хора. Сега нашата бяла лястовица е съвсем близо. Няколко години учение, няколко изпита и ще я настигнем. Вярваме, че ще успеем. Но предполагахме, че тя няма да остане на място и ще лети все по-далече и все по-високо. Е, какво пък и ние ще летим и ще я догонваме.

20 години клуб „Журналист“

Посветено на всички бивши, настоящи и бъдещи членове на клуба.

Без теб

Секунди. Минути. Часове.
Дни. Седмици. Месеци.
Години. Векове. Хилядолетия.
Не са достатъчни да излекуват
моето разбито от любов сърце.
Аз съм писател без думи,
само един образ е заседнал в ума ми.
Аз съм грешница, осъдена на смъртна присъда –
да копнея, да бленувам, да мечтая
как никога няма да стигна до Рая.
Аз съм компас без стрелки –
все тръгвам в грешна посока
и все повече отдалечаваш се ти.
Не виждам. Не чувам. Не чувствам.
Не мисля. Не дишам. Живот – пясък.
А времето изтича бързо.
Хилядолетия. Векове. Години.
Месеци. Седмици. Дни.
Часове. Минути. Секунди.

Десислава Валентинова,
7в клас, випуск 2013

Боженци – един кът от майка Стара планина

Хълмове с оредели гори, просторни ливади и разцъфнали овощни градини се ширят пред погледа ни. Пристигнахме в самотният архитектурен и исторически резерват село Боженци.

Преданието за неговото основаване ни води векове назад... Второто българско царство изживява последните си дни. Османските пълчища подлагат на огън и меч столицата Царевец – Търново. Оцелелите жители търсят спасение във верния закрилник на народа при беди и теглила – Балкана. От пожара на разрухата, повела децата си, бяга и вдовицата баба Божана. Скрила се най-напред в местността Шумата, а по-късно, привлечена от бистроструйните води на планинските потоци, се заселва на земя, която сега носи нейното име – Боженци.

Вървим по калдъръмените улички и разглеждаме старините на селото. Тук времето е спряло.

Спираме пред къща, от която се разнася аромат на бяло сладко. Стара вековна лозница я обвива отвън, замислена и няма. Тясно стълбище ни извежда на втория кат. Пъстра седемцветна божанска черга украсява дървения под, китеник застила миндеря. Вратите и таваните са с резба, направена от самотен майстор. По долапите са наредени ковани сахани, гаванки и красиви свещници.

Купуваме си шекерчета, петлета, целувки, локум и халва. Излизаме навън и ни обгражда свежестта на планински въздух. Звън на православна камбана долита откъм долната махала. Звъни и пее... Сякаш мираж... звуци, долетели от далечни, затрупани от праха на времето дни.

Минаваме по криволичеща селска пътечка и тя ни извежда на стар римски път, който съществува в началото на 4 век. Местните хора ни разказват, че той свързвал Константинопол с местността Градище над Габрово, където през 4 – 7 век е имало крепост.

заедно в полет

Чуден килим от полски цветя и билки привличат погледа ни. Берем стрък по стрък с мисълта за радостта, която госпожа Ангелова ще изпита, когато получи този дар от нас и майка Стара планина.

Силвия Иванова,
6б клас, випуск 2008

Не искам

Не искам да ме молиш да остана –
 първо трябва да реша, че си отивам.
 Не искам любовта ми няма
 да изкрещи след теб...за двама.
 Не искам и да тръгнеш, не искам нищо...
 Да приемем, че съм тук и ще остана.
 Това не го разбирай грешно,
 че не искам пак да съм засмяна.
 Не искам в съня ми – океан с кошмари,
 да идва мисълта, че тръгваш си от мене...
 И след това да се събудя,
 разбрала, че не съм до тебе.
 Не мога да погледна
 като в огледало твоите чувства
 и да върна в теб сърцето ти нецяло.
 Аз искам то до моето да бие,
 напомняйки ми, че не е умряло.
 Не искам да ме молиш да си отида...
 Къде да ида? За кога?
 И любовта ми като океан не стига
 да плисне теб – последната скала...

Станислава Белева,
 12а клас, випуск 2011

Не на войната!

Мрачен, жесток и зловещ
е духът на войната.
В гореща доменна пещ
се изхвърлят телата.

Черен воал
е обгърнал земята.
Стонове, мъка и жал
изпълват душата.

Светъл лъч на надежда
в миг небето раздира.
Смело тя ни повежда-
И любовта не умира.

И сплотени в едно,
като в железен юмрук.
Ще разбием врага
заедно със сърп и чук!....

Маринела Шопова, 5а клас,
2019/2020 учебна година

Сбъдната мечта

или ... „От дневника на бъдеща журналистка“...

Казвам се Ния Делчева. Занимавам се от малка с латинотанци и оттогава мечтая да посетя центъра на салсата, тангото и ча-ча. Вечер тайничко излизам на балкона, гледам звездите и в мечтите си се пренасям в непознати и далечни светове. И през тази година мечтата ми се сбъдна – посетих Куба.

Очаквах с голямо нетърпение четиринадесетдневната екскурзия. Дълго се подготвих за нея, четях информация в интернет, но това, което видях с пристигането си на летището в Хавана надмина очакванията ми. Още със слизането от самолета всичко ми се стори различно - обстановката, въздуха, хората. Посрещнаха ни усмихнати мъже и жени, които ни предлагаха таксита за превоз от летището до избран от нас адрес. А колите - различни, като на ретропарад. От любезния шофьор разбрахме, че по време на своето управление Фидел Кастро забранявал вноса на чужди марки автомобили и затова кубинският автопарк е застинал някъде в 50-те години на XX век. По улиците се движат разкошни ретро американски коли, като “Шевролет”, “Буик”, “Плимут”. Сега след неговата смърт, брат му смекчил законите и скоро Куба ще загуби едно от очарованията си.

Първите четири дни от почивка си прекарваме в Хавана. Обменихме пари в кукове (валутата за туристи) и се качихме на едно такси, което ни закара до квартирата. Бързо се преоблякохме в по-подходящи за времето тук дрехи и излязохме да се разходим. Първо исках да видя центъра на града. Вече знаех, че от началото на 80-те години на XX век ЮНЕСКО е обявило града за част от световното културно наследство. Направи ме впечатление, че тук съжителстват старото с новото строителство. Повечето сгради са реставрирани, други се реставрират в момента.

заедно в полет

Хавана е шарена, романтична, очарователна със своите фестивали, разкошни къщи на испански завоеватели, модерно изкуство и стари катедрали. Озоваваме се пред операта и Капитолия, за която казват че е копие на Белия дом в САЩ, само че малко по-голяма. Докато се разхождахме по тесните улички и разглеждахме забележителностите, започна да се чува музика и всички затанцуваха (всички в Куба могат да танцуват). Зад нас започнаха да излизат хора на кокили, облечени в лъскави, шарени костюми и изкусно танцуващи. Това ни изненада приятно, всички гледахме, пляскахме, а по-смелите се включиха в танците. Докато се прибирахме вечерта, попаднахме на фестивал на бирата. Имаше много хора, музика и малка сцена, на която всеки, който желае, можеше да изяви талантите си. Посетихме Националния музей на изящните изкуства. Тук експозициите са предимно на кубински автори. В Националния музей на изкуствата бяхме очаровани от експозициите с творби на Гоя, Веласкес, Рубенс и др.). Разходихме се по булевард Малекон. Построените къщи са в колониален стил от едната страна, а отсреща морето - красиво, чисто, безбрежно....

В Хавана винаги можете да откриете неща, които ви изкушават и изпитват желание да ги опитате. Разходките из „Рая“ са наслада за очите и на познавачите, и на обикновените почитатели на красивото. Тук имаш усещането, че времето сякаш е спряло. Но ние искахме да опознаем цяла Куба, затова се отправихме към монумента на Хосе Марти, където видяхме малки деца, пионерчета от първи, втори клас да рецитират стихотворения в чест на вожда (Фидел Кастро).

В следващите дни посетихме град Виниалис, който е на 189 км. от столицата. Пътуването до Виниалис беше истинско приключение, защото нашата квартира нямаше адрес, а шофьорът ни не говореше английски, а ние не владеем испански. След дълго лутане - пристигнахме. Посрещна ни собственичката на къщата, която ни предложи сок от гуава (типичен прясно изцеден сок от популярен плод), който ни ободри. Внукът на хазайката предложи да яздим коне. Предложението ни се стори интересно, макар, че

нито терена, нито времето бяха съобразени с възможностите ни. Яздихме часове през гори и наклонени терени, а за почивка спряхме в една плантация за кафе и тютюн. Тук се освежихме със сок от кокос и кубинско кафе..

Следващото предизвикателство бяха Плая Ларга, град Сиенфугос и Тринидад. Настанихме се и веднага тръгнахме на плаж. Куба притежава широки плажни ивици. Не, те не са широки, те са огромни - километри златист пясък, върху който палмите хвърлят сянка и спокойни, тюркоазени води. Перфектните карибски плажове се намират в Куба. Тук са построени луксозни хотели, плажни барове, различни морски забавления, но умерено, не като по нашето Черноморие. Срещат се и пусти плажове, където необезпокоявани можете да се наслаждавате на слънце, пясък, палми. Любителите на усамотението могат да посетят девствени плажове, обградени с гъста растителност и гори, а зад гърбовете на плажуващите, се разхождат свободни диви коне и елени. Морската вода е топла, приятна, без никакви вълни. Слънцето грее и нагрива пясъка, но огромните кокосови палми правят добра сянка.

След плажа си купихме билетчета за така нареченото Вариате, което всъщност е представление с танцьори и танцьорки, облечени в разкошни костюми и танцуващи още по-зашеметяващо. Останахме приятно изненадани - шоуто беше уникално, красиво, не може да се опише с думи, а трябва да се види, усети...

Докато бяхме на плаж трябваше да си намерим някакво занимание, затова решихме да си наемем лодка и да отидем да се гмуркаме до Кораловите рифове (кораловият риф спира акулите и около него е особено красиво). Заради чистотата и липсата на вълни тук е много подходящо за гмуркане и опознаване на богатия подводен свят.

Но времето лети. Пак се върнахме в Хавана и на следващия ден рано сутринта отидохме на летището и отлетяхме за България. След петнадесетчасов полет, стъпихме на родна земя.

Такава беше ваканцията ни в Куба, изпълнена с много емоции и спомени. Куба е изключително различна от България - няма интернет (и учудващо е, че не ми липсваше), още има пионерчета, прекрасни плажове, а хората са разкрепостени, безгрижни, дружелюбни и изглеждат много щастливи... Според родителите ми - нещо като през 70-те на миналия век в Българи, наистина различно, но изключително интересно. Ако искате да се откъснете от забързания свят и напрегнатото си ежедневиe - това е перфектното място. Куба те очаква, тук можеш да сбъднеш мечтите си!!!

Ния Кирчева – 6 клас, випуск 2021

Предупреждение

Трева, цветя пожар изпепели.
Запали храстите и в миг гората лумна...
Като изплашено от огъня зверче,
той бързо по дърветата се спусна.

Сечем дървета, мъчим се да спрем
на огъня зловещите набези...
Напразно! Почерняло е навред-
и в ужас онемели ний треперим.

Но утре пак щом слънцето огрей,
забравяме за пакости, пожари.
И всеки бърза в сянката да спре
и огънче пак тука да запали.

Почакай, осъзнай се вече ти,
нима урока свой ти не научи!...
Виж даже малкото дете
дръвче сади и грижи се за куче...

Всеки трябва днес да разбере,
че вземайки с шепи от Земята,
по-беден утре ще да е -
а тя за нас - все по-малко позната...

Виктория Димитрова,
6 клас, випуск 2019

Посланието на едно дете

Какво е война -
аз точно не зная?..
Чел съм много за нея
и от филми гадая.

Знам, че бомбите падат
върху къщи и хора,
че земята трепери
и раздира простора.

Че умират невинни –
старци, деца, мушички,
че във клоните вече
няма песен на птички.

Не разбирам света
аз на днешните хора?!
Но какво е живот -
без да виждаш простора???

Осъзнайте се, хора!!!
Искам в мир да живеем!!!
Да се учим и в радост,
и в любов да живеем!!!

Никола Атанасов – 3 клас,
2019/2020 учебна година

Пази природата и гората

Били ли сте в гората през есента? Колко цветове, колко краски! Магия, в която се потопяваш и не ти се иска да я развалиш. Гората е съчетание от дървета, храсти, растения, животни и птици. Всеки има своето място в нея и всички живеят в хармония и разбирателство. И изведнъж се намесва човекът, разумното същество и всичко се обърква. А ако я нямаше гората – основният източник на кислород, нямаше да можем да дишаме, да живеем.

Гората е ценен дар, който ние безотговорно унищожаваме – исчисляме дърветата, птиците и животните умират или си търсят ново място за живеене. Почвата започва да се свлича и повлича след себе си къщи, фабрики, дворове, защото корените на дърветата вече не задържат почвата. Изчезват растителни и животински видове, въздухът е замърсен и няма кой да го „прочисти“... И всичко това, заради нашата безотговорност и безразличие.

Нашите деди са ценили и пазили гората. Наричали я „майка закрилница“ и са създали много песни за нея. Гората пази много тайни – за онези страшни години, когато нашият народ бил под робство. На дърветата връзвали люлките за децата си майките, докато се криели от поробителите Тя ги е криела в тежки времена, хранела ги и им помагала с богатата си. И защо ли? Защото са били добри и задружни. Не са мислели за комфорта и спокойствието си, макар че са живеели бедно... Как ли биха се почувствали нашите деди, ако можеха днес да видят горите? Дали щяха да ни простят грешките, които допускаме ежедневно? Едва ли. И за да не се срамуваме утре от децата си, трябва веднага да се захванем здраво за работа – да възстановим изсечените гори, да престанем да палим огньовете и изхвърляме боклуци в тях. Особено трябва да сме внимателни към билките, цветята, гъбите и да не ги измъкваме с корените.

заедно в полет

Ще мине време, дърветата бавно растат, но може би нашите деца пак ще чуят птичите песни, ще видят катерички да скачат по клоните и кълвач да чука с клюн по дърветата. По полянките ще растат дъхави билки и цветя. Те ще познават всичко това не от книжки и Интернет, а ще го видят и усетят. Какво по-хубаво от това?!

Христина Паталова,

5а клас, випуск 2018

Земята – нашият прекрасен дом

Ние сме природолюбители. Обичаме да си почиваме сред природата. В почивните дни ходим в гората. И независимо, че днес много се говори за екология, природата е замърсена. Балансът е нарушен и трябва спешни мерки за възстановяване на равновесието. Природата прави опити да си помогне сама, но това е много бавен процес. Хората много навредиха на околната среда – изсякоха дървета, замърсиха реки и язовири, изтребиха животни...

Не мога да си обясня защо все се стремим към многото! Искаме да имаме най-скъпите и бързи коли, най-големи и удобни жилища, най-скъпите дрехи и т. н. Даже животните не убиват повече от това, което ще изядат. И в тази надпревара със себе си, човекът унищожава всичко живо по пътя си. А колко мъничко трябва, за да се научим да живеем според законите на природата – да пазим чистота в дома, на работата, в гората и в душата си. Тогава нашата прекрасна планета ще продължи да е наш дом – чист, подреден и прекрасен.

Природата е украсата на планетата Земя. Трябва да я пазим и обичаме! Да се отнасяме към нея с грижа и отговорност! Ние сме стопани на нашия дом, затова трябва да го стопанисваме умно. Всеки трябва да участва в това важно дело – от децата до старците. Да залесим изсечените горски участъци, да съберем изхвърлените отпадъци, да прочистим реките и язовирите. Всеки трябва да бъде отговорен и да пази природата. Обикновено всички се сещаме за Земята на 22-ри април, правим акции, а после отново забързани забравяме, че носим отговорност за чистотата в нашия дом. До следващата акция...

И природата ни отмъщава – наводнения, земетресения, суша, а сега и уран във водата ни. Какво ли още трябва да се случи, за да осъзнаем грешката си и да се променим? Вече осъзнахме, че

заедно в полет

природните богатства не са неизчерпаеми и ако не ги използваме разумно, ще се окажем бедняци. А ние не искаме това. И нека го сторим днес, за да не се налага утре да даваме милиони и милиарди заради нашата наивност и безотговорност. Нека запазим дома си и да го предадем чист на децата си, а те – на техните деца! Ние сме умни и отговорни хора!

Христо Младенов, випуск 2019

Пътят към храма

Навън е май и първите топли лъчи на слънцето огряват земята. Ручеите се събуждат, а в клоните започват да пеят птички – все по-силно и по-весело. Само хората все още са тъжни. Още е рано за веселби, сега е края на Великия пост. Цялата природа те кани да се повеселиш, да се отпуснеш, но нещо отвътре те спира. Сърцето ти, усетило настъпването на пролетта, е сковано от мъка. Сякаш и майката природа усеща твоето безпокойство и заплаква с теб – ручеите и поточетата зашумяват, скърбят.

Всяка година по това време природата се преобразява, като че ли иска да ни подкани да пречистим душите си за Светлия празник. Под снега се показват първите кокичета, по дърветата и храстите се появяват първите листенца, а плодните дръвчета се отрупват с нежни цветове. Нима това не е чудо?

Ето го и празничното Богослужение. През нощта всички християни се стичат към осветените храмове, широко отворили вратите си за миряните. Небето е чисто, обсипано с безброй звезди. Сякаш и то празнува Светлия празник! Радост изпълва душите на хората. Всички са облекли празнична премяна, а свещениците са заменили черните си одежди с червени, пурпурни. Всичко е огряно от пламъка на свещите и грейналите лица на богомолците. Във въздуха се носи мирис на свежест и още нещо. Хората са щастливи, а щастието – пълно!

Отеква камбанен звън... и той не престава, а от амвона се чува:

- Христос Воскресе!

И цялото множество отговаря:

- Воистина Воскресе!

Колко много хора, обединени от вярата си, са събрани заедно за да славят Спасителя. Всички се поздравяват и сякаш усещаш

заедно в полет

прилив на сила и вяра в душата си. Вече чувстваш съседа си като брат и изобщо не ти се иска да се прибереш вкъщи. Празникът ви е сбlijил и направил по-добри, по-силни.

Всеки мирянин напуска Божия храм, обвил с длани свещичката, запалена от Свещения огън, донесен от Йерусалим. В храма той ще гори цяла година, а с отнесената в дома свещичка ние ще отнесем и частица от истината и надеждата на Христос, който се жертва за нас – хората.

Светът слави Неговото Възкресение! Няма по-голяма радост за нас, християните от Великден! На този празник всеки усеща Божията благодат! Това е празник на душата, на любовта към Бога!

Гергана Евтимова, 5б клас, випуск 2019

Великден в моя живот

Великден е моят любим празник. Харесвам го още от съвсем малка. Първите ми спомени за празника са от най-ранното ми детство, в къщата на дядо и баба, на село.

Преди празника баба запретваше ръкави и преобразяваше цялата къща. Стените тя варосваше, подовете на стаите грижливо измиваше, а прозорците на стаите излъскваше до блясък. Тогаваси мислех, че баба е вълшебница, защото за кратко време тя успяваше да промени къщата до неузнаваемост. Тя ушиваше нови пердета, подменяше завивките и покривките.

Очаквах с нетърпение боядисването на яйцата. Дядо дълго събираше яйцата от кокошките в двора. Баба поставяше голямата тенджерата върху печката и я пълнеше с яйца. Първото яйце тя боядисваше в червено. После внимателно го подаваше на своята свекърва – моята прабаба. Старицата грижливо го поемаше и правеше кръст по бузките и челото ми. След това се прекръстваше и го поставяше до иконата на Света Богородица.

Много се радвах, че ми разрешаваха да взема активно участие в боядисването на яйцата. След обяд баба замесваше тестото за великденските курабийки и козунаци. Запомнила съм, че това беше много трудоемко. Много пъти баба премесваше тестото, но затова пък козунаците и ставаха приказни и всички в махлата я питаха за рецептата и търсеха съветите и. Още усещам уханието им...

За Великден баба купуваше нови дрехи на всички от семейството. Тя помагаше на прабаба да се облече, след това приготвяше мен. Върху поднос поставяше козунак, курабийки и яйца. После с дядо ме хващаха за ръце и всички отивахме на църква. Там се стичаха хора и от съседните села. Селската църквичка трудно побираше миряните, дошли да се поклонят и да

заедно в полет

споделят радостта си от възкресението на Божия Син.

Тогава бях много малка, но си спомням как вдигах глава нагоре към купола и сякаш виждах появата на Христос. Бях убедена, че в тази свята нощ се случват чудеса. Виждах го по лицата на хората, усещах го с душата си. И до сега вярвам, че чудеса се случват, стига само да вярваш и да ги желаеш от душа. Хората, запалили свещица, се усмихваха и поздравяваха:

-Христос Воскресе!

И отговаряха :

- Воистина Воскресе!

Сега вече съм голяма. Едно от желанията ми за Великден се сбъдна – имам братче. Вече празнуваме в града, често ни гостуват баба и дядо. Старата баба вече я няма, а и духът на празника се промени, хората също. А така ми се иска братчето ми също да усети Великден като мен - с мириса на прясно варосани стени, аромата на прясно изпечен козунак и треперещата ръка на старата баба, правеща кръст с червеното яйце върху бузките и челцето му...

Дарина Любомирова, 5б клас, випуск 2019

Великден

Навън е пролет – красота...
Настъпва светъл празник.
В душите ни е светлина,
В сърцата ни – надежда.

Събираме се всички пак
във църквата любима.
И палим свещи, пеем в хор
и славим Сина Божи!

Христина Паталова,
4а клас, випуск 2018

Великден

Текат реки, топи се сняг,
Великден приближава.
Христос се спуска тук при нас
и пак ни благославя.

Шумят реки, капчук звъни
и птиците прелитат,
а от небето – светлини
и Ангели долитат.

И всички сбрани – пеят в хор
и славят Сина Божи,
че той се жертва зарад нас.
-Прости ни, мили Боже!

Тони Томов, 5 клас, випуск 2019

Чудо

Момчета, момичета
по пътя вървят.
В ръцете си всички
свещички държат.

И стиснали клонките
върбови днес,
те бързат за къщи
със благата вест.

Премигват свещичките,
хората кръстят се.
О, вятърко, спри се,
не духай сега!

Неделя Велика е.
Празник Великден е!
Ликувай, народе!
Бог е спасен!

Гергана Евтимова,
5б клас, випуск 2019

Грозното патенце и Червената шапчица

Салата от приказки

Далече-далече, там, където край полетата се простираха обширни гори, а из тях лъкатушеха безброй малки рекички, живееше Червената шапчица с родителите си. По-навътре в гората живееше нейната любима баба.

Един ден момиченцето се запъти към къщичката на баба си. Когато стигна до една бистра рекичка, чу птича врява. Огледа се и в далечината на брега съзря едно грозничко черно патенце, което се беше свило на топчица. Около него се бяха струпали други патици, които го хапеха, и кокошки, които го кълвяха. На Червената шапчица ѝ дожаля, сърцето ѝ се сви от мъка за малкото патенце. Затича се и бързо разгони нахалните птици. После гушна клетото патенце и реши да вземе мъничето със себе си.

Близо до къщичката на баба ѝ имаше рекичка. Момиченцето пусна патенцето да плува там и го остави на грижите на своята баба.

Следващия път, когато Червената шапчица посети баба си, отиде до рекичката да види малкия си любимец. Учудването ѝ беше огромно, защото във водата плуваше най-красивият лебед, който беше виждала някога. Тя се зарадва и се почувства ужасно горда заради благородната си постъпка.

Надя Димитрова – 5 б клас

2013-2014 учебна година

Търси си белята

Близо до гората, в една чудно красива, направена от злато пещера, живеел орел. Всички горски обитатели искали да видят прекрасния му дом, но ги било страх, че птицата може да ги убие. Така минавало времето и никой не смеел да отиде.

Един ден черният гарван се явил пред животните и извикал:

- Решил съм да отида в дома на орела и да си премеря силите с него. Кой от вас иска да дойде заедно с мен в пещерата?

Никой не пожелал.

- Е, щом е тъй – казал гарванът, - аз ще ида сам!

- Недей отива! – извисили глас кълвачите.

- Ще загинеш! – добавили лястовичките.

- Търсиш си белята! – извикали другите животни, ала напразно.

- Не, ще отида! Утре рано сутринта ще тръгна. Който иска, нека ме последва!

Никой не поискал да отиде със смелия гарван.

Рано на другата сутрин гарванът излетял от гнездото си и се насочил към дома на орела.

Още щом наближил, гарванът извикал колкото му глас държи:

Поколения

- Ей, орел, къде си? Хайде де, излез да се биеш! Нали си много смел!

Орелът се подал от пещерата и казал на гарвана:

- Ти май си търсиш белята.

- Ами, глупости, дошъл съм с тебе сили да меря.

- Е, щом е тъй – отвърнал орелът – сърди се на себе си!

Нахвърлил се върху съперника си и го разкъсал. Така свършил животът на храбрия, но глупав гарван.

Есма Халибриям – 5 б клас

2013-2014 учебна година

Хайку

жълти хризантеми...
усмивката на
есенното слънце

Дилек Ридван – 7б клас, випуск 2021

есенен дъжд.
облакът плаче
върху жадната земя

Йозкан Еминов – 7б клас, випуск 2021

есенна тишина...
сам съм на площадката
само люлката скърца

Сердар Салиф – 7б клас, випуск 2021

олимпиада
хвърлям копие
и достигам Олимп

Йозкан Еминов – 7б клас, випуск 2021

късни жерави...
виждаш ли залеза
зад тях

Паола Цветкова, 7а клас, випуск 2021

късна есен...
жълти листа танцуват
в небето

Деря Халит, 7а клас, випуск 2021

циганско лято...
готвят се жерави
за полет

Лютвие Танер, 7а клас, випуск 2021

кимоно...
жеравът готов
да отлети

Ленай Ереджеб, 7а клас, випуск 2021

заскрежено слънце...
щъркеловото гнездо
е празно

Едже Смаил, 7а клас, випуск 2021

Спомени за дядо Никола

От историята знаем, че Втората световна война е най-големият военен сблъсък, довел до важни промени в света и живота на хората. България не остава незасегната от война. Животът на много хора остава белязан от черната сянка на войната. Да се съхраниш, като човек и да запазиш доброто в себе си е било трудно начинание. Един такъв обикновен, добър човек е бил моят пра дядо Никола. Виждала съм снимките му в малък албум и често съм слушала разказите на баба и мама за неговия живот.

Никола Стоянов Горанов е роден на 01 юни 1920г. в град Батак, в едно скромно семейство. Тази година се навършват 100 години от рождението му. Израснал в онези трудни години той е бил любознателен младеж. От запазената му военна книжка става ясно, че на 1 февруари 1941г. влиза в казармата в Свързочен полк. Служи в 27-мо полково, военно окръжие в град Пазарджик. Отслужва военната си служба в Царската армия. Завършва школа за кандидат-подофицери и става командир на Свързочен полк. През септември 1942г. се уволнява като кандидат-подофицер и се връща при семейството си. Но не остава за дълго при близките си, защото войната продължава.

На 12 септември 1943г. е мобилизиран в София в казармите на Свързочния полк. Бил е изпратен на служба в София, Ямбол и Самоков през 1944г. Свидетел е на бомбардировките в София през есента на 1943 и пролетта на 1944 година. Техния свързочен полк е включен в състава на Първа българска армия.

Поколения

През това време тя е била с командир ген. Владимир Стойчев и от 8 октомври заема изходни позиции в района Кюстендил-Гюешево в посока Скопие. По пътя си трябва да преодолее трите укрепени участъка на германците при Крива паланка, и при двата хребета - Стражин и Страцин. Той е със свързочниците при Крива Паланка, но не е изпратен на бойната линия. След няколкодневни ожесточени боеве Страцинската позиция е превзета, а на 14 октомври е превзет и Скопие. Когато разказва за войната, споделя, че за българските войници тогава е характерен висок боен дух и прояви на масов героизъм.

След края на бойните действия се връща в родния си град. Работи в пощенската станция, а по късно през 1957 година участва в строителството и обслужването на ВЕЦ Батак. Там се среща и работи със швейцарски инженери и прави редица рационализации в работата си. Преживял ужасите на войната, запазва в себе си силата да живее с доброта и човечност. За мен моя працядо Никола е един истински човек, не герой, а земен и добър човек. Човек, който е имал голямо сърце и се е стремял да бъде полезен на хората.

Стефка Ройдева,
7в клас, випуск 2021

Училищен звън

Точно тук пред вас казвам го сега на глас:
„Училището порти е отворило за нас!
Деца, светла пътека пред нас стои,
Слънчо се усмихва дори“.

Училището скъпо и любимо
празник несъмнено пак ще има.
Всички приготвят се за днес
с песни и танци безчет.
Гледа ни Паисий от стената,
желае ни успехи във делата.

Времето лети, не спира ...
Лети пред нас птица бяла...
И прави ни безумно смели -
към знанието път поели!

Надежда Димитрова 7 „а“ клас
2021/2022 учебна година

Сезен Юкселова, 8 клас, 2019-2020 учебна година

Messages

Послания

Mitteilungen

Начало

Это случилось давны-давно, двести лет назад. Везде были пышные луга. Одна за другой стали появляться складки, в которых пастухи выращивали овец и ягнят. И неизвестно как, среди трав, выросло растение. Пастухи заметили его и очень обрадовались. Оградили его забором, чтобы защитить его, стали поливать. Оно расло и становилось все выше и крепче. Оказалось что это польский вяз. Пока пасли животных, пастухи сидели в тени, обедали, разговаривали.

Шли годы, отары, овцы и пастухи размножались. Дерево продолжало собирать вокруг себя всех. Рождались дети. Собрались пастухи и решили построить школу. Хотели люди, чтобы их дети были грамотными. Выбрали место для здания, окружили его, позвали строителей и поручили им не рубить дерево.

Каждый год школа встречала и провожала много школьников и учителей. На дворе проводились церемонии, дерево хранило много тайн. Возле школы расцвели , как цветы, красивые дома, улицы, здания. Вырос новый район - Пастуший. Старое здание оказалось тесным для всех детей, поэтому пришлось построить новую, современную школу. Архитекторы, инженеры и строители долго обсуждали планы на новую стройку. Все категорически стояли за тем, что во дворе школы должен остаться польский вяз, как символ нового начала района. Покровителем средней школы был выбран болгарский будитель Отец Паисий.

В 2018 году дерево было объявлено защищенным. Как раз в том же году я пошел в первый класс. Я горжусь тем, что являюсь третьим поколением „Паисиевец“ – здесь учились моя бабушка, отец, мать и дядя. Мы окружили вековое дерево забором, а на досках нарисовали красивые цветы, точно такие же, среди которых

заедно в полет

оно появилось. Во дворе школы растут деревья и кустарники и мы ухаживаем за ними. На польский вяз имеет особое место в сердцах каждого жителя нашего района. Для нашей радости, в ветках высокой сосны прячется белка, которая подружилась с нами и мы сделали для нее удобный домик и заботимся о ней и о вековном дереве.

Никола Атанасов Атанасов, 2 класс, 8 лет

Предупреждение

Деревья, птицы,
Кусты и цветы
Им трудно оберечь себя сами.
Ну, представьте себе
Будет ли всех нас
Если мы уничтожим Землю сами?!!!

Никола Атанасов Атанасов – 2 класс, 8 лет

Спасите!

Спасите!
Стонет Земля
Спасите!
Болеет душа!
Из глаз текут слезы
Воду отравили!
Леса вырубали!
Животных уничтожили!
Прокололи мое тело
И себя погубили даже...
Настало время
Спасать меня пора.
Я ваша кормильница
И вы не проживете без меня...
Деревья посадите
И мусор очистите –
Я вас прошу
„ОБЕРЕГИТЕ НАС“!

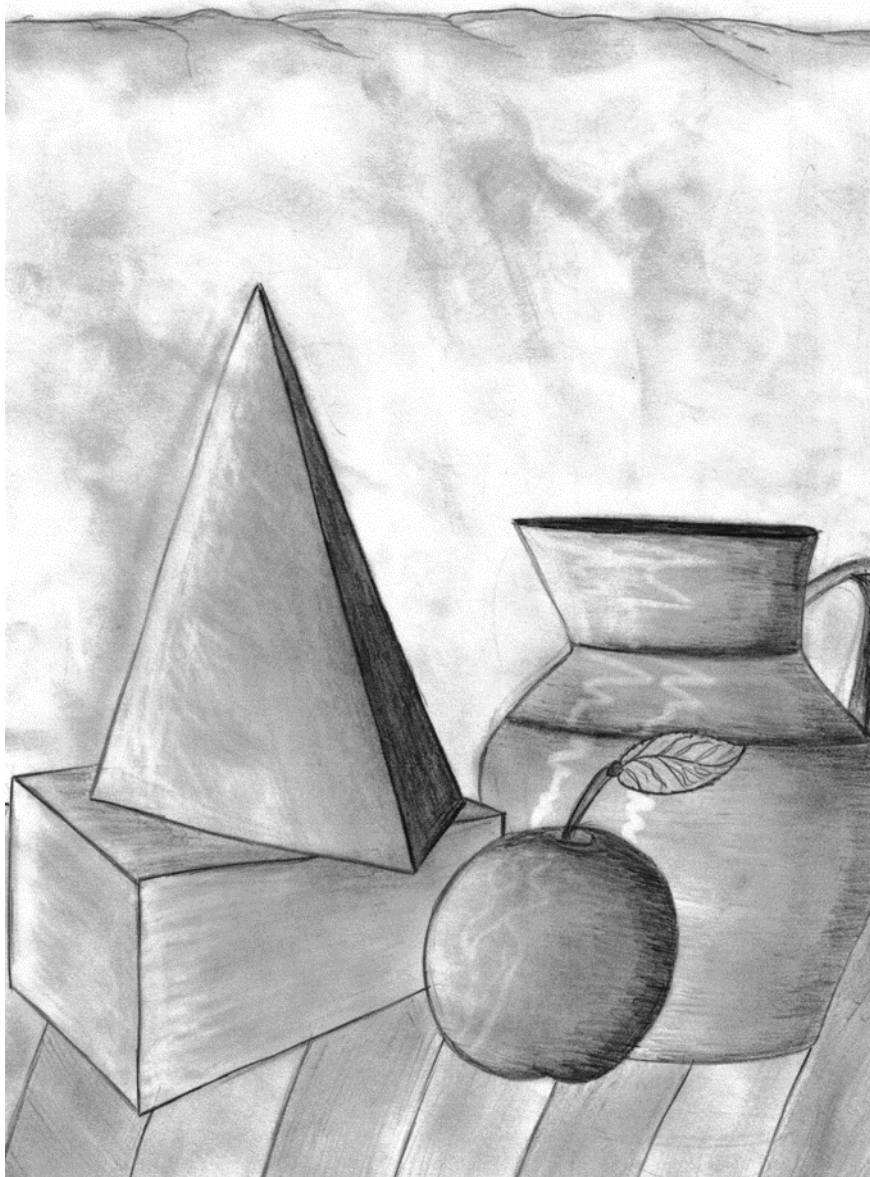
Галиб Чолак, 6г клас, випуск 2021

Мечтательница

Деревце во дворе я посадила
весь день ношусь туда-сюда
С лейкой в руке
Я бегу к реке
В нее воду наберу
И опять домой иду
Потому что деревце я очень люблю
И поэтому к нему я бегу
А затем его окопаю
И под ним я помечтаю
На дереве появится птичка
с любовью она исполнит песенку свою
Водой ее я напою
Хлебной крошкой угощу
Смастерю скворечник ей
Чтобы скрылась от дождей

Маринела Шопова, 5а клас,
учебна 2019/2020 година

Сезер Сейхан, 8 клас, 2019/2020 учебна година

Haiku Collection

snowman —
a sparrow alights
on its nose

Petar Angelov, 6v grade, 2016 /2017

a little dancing girl
falls from the sky—
a snowflake

Ahmed Ahmed, 6v grade, 2016 /2017

my mum makes
gingerbread men . . .
unforgettable Christmas

Elis Halibram, 6v grade, 2016 /2017

it is snowing...
I can hear
even my breath

Fatme Halibram, 5a grade, 2018/2019

Christmas sweets –
the biscuits melting
like snowflakes

Krastyu Stoev, 5a grade, 2018/2019

winter day...
the sunny smile
of the snowman

Jasmin Selahtin, 5a grade, 2018/2019

Публикувани в международното списание за кратки източни форми
cattails April 2017 - 2019

Christmas Cinquains

Winter
White, cold
Snowing, freezing, inspiring
Taking my breath away
Season

Defne Bayramali., 5a grade, 2019/2020

Snowflake
Lovely, white
Falling, dancing, flying
Melting when it touches my hand
Crystal

Shanel Shemshetin, 5a grade, 2019/2020

Snowman
Cold, frosty
Freezing, smiling, humming
Welcomes our guests
White man

Vladimir Zahariev, 5a grade, 2019/2020

Gifts
Colorful, lovely
Exciting, interesting, cheering
Bringing smiles and happiness
Presents

Denitsa Leneva, 5a grade, 2019/2020

Angel
Beautiful, good
Singing, flying, shining
It has a heart-warming voice
Saint

Nicole Chausheva, 5a grade, 2019/2020

A Healthy Body Makes a Healthy Mind

A healthy body and a healthy mind are the perfect combination for life full of positive emotions and success in life. But if you really want both of them, you have to follow some rules.

Nowadays the diet is a real nightmare for our population. It's not so hard to respect a diet. You have to eat more fruits and vegetables, the orange-red fruits contain a lot of vitamin C which helps the immune system. Too much sugar is not good for us especially when it is in drinks like Cola, Sprite etc. Meals on a regular basis, snacking while studying is not recommended. You should drink at least 1,5 l of water a day. The lack of water damages the brain working.

Having enough sleep is the most important factor for a well-working immune system. Minimum 8 hours is the basic requirement. Regular sleep patterns are important. Humans become stressed and inefficient with lack of sleep and their comprehension and memory suffer.

Exercises are helpful for losing weight. Walking or everyday jogging don't just help the physical health but also the psychological one. You should get up and stretch every half hour when reading or using the computer. It relaxes and refreshes the body and helps for the blood circulating.

Balancing between studying and relaxing or working and relaxing would be very helpful for your mind. Try making a plan for your day and you will be amazed how it's easy to live in harmony with your mind and your body.

Tihomir Barotev, the class of 2017

My Time Capsule

A time capsule is a collection of objects related to your life. All of the objects are buried under the ground in a box and after a couple of years you dig it and open it.

For my time capsule I decided to put five different objects. The first one is a phone because, I'm sure that in the future they will look and function in a different way.

The second object is a laptop because, maybe in the next years they won't exist or they will look different.

The third object is a photo of my house because I would like to see if something about my house is going to change. We could paint the house or plant a tree in front of it.

The fourth thing is an Apple watch which can count your steps, heartbeats, and is even able to track you.

The fifth object is a mask because when the time capsule is opened COVID 19 might be gone, so when I see the mask, I'm going to remember all those years of pandemic and hard times.

Nowadays people can't go without most of objects I'll put in my capsule but everything changes over the years. In the future, maybe, we won't need these objects and they'll be replaced.

Gabriela Georgieva, 9th grade, 2020/2021

What are mandalas?

The word *mandala* means “circle”. A Mandala represents wholeness, a cosmic diagram reminding us of our relation to infinity. Mandalas are circular designs symbolizing the notion that life is never ending.

I coloured this mandala to see clearly what I should do in order to grow and develop my own potential.

I like all colours. They are wonderful and I think that each colour means something.

Colouring this mandala I started with pink. Pink is my favourite colour and it also means mildness, beauty and calmness. I think pink also symbolizes love and affection. Then I chose blue. Blue is loyalty, trust and power. But blue sometimes means sadness when we say “We are blue”, it means “We are sad”. Then there comes green. Green always means “nature” for me. I connect green with life.

The next colour I chose is yellow. Yellow is the colour of the sun and the light that comes from it. It also means intelligence though some people connect it with madness. My next colour is red. Red is a strong colour according to me, and I connect it with power and energy. Red is also health, and that’s why we tie red and white martenitsas at the beginning of spring. And I finished my mandala with orange. Orange is a fresh colour. It means fun for me.

No matter what colour we choose, I think all colours can add some shades to our mood. Colours make our life interesting – the world would be rather grey without colours.

Mihaela Musabasheva, the class of 2018

Meine Schule

Wow, meine Schule macht 170 Jahre! Das ist richtig viel. Sogar unsere Eltern und andere Mitglieder der Familie haben hier gelernt. Unsere Schule hat einen Baum, der ungefähr 150 Jahre alt ist. Die Schule ist so alt, aber ihre Türen sind immer noch für uns geöffnet. Manchmal frage ich mich, wie das möglich ist – 170 Jahre.

Allen lieben Lehrern und Lehrerinnen – Vielen Dank für Alles! Ich werde euch nie vergessen und immer dankbar sein, für alle Dinge, die ihr mir beigebracht habt!

Кристиана
Петрова, 5^Г клас
2021/2022 учебна година

Der Sommer

Der Sommer ist eine tolle Jahreszeit. Die Bäume und das Gras sind grün, die Blumen sind bunt, es gibt viele Früchte. Die Kinder haben Sommerferien. Der Tag wird länger und es ist Zeit für viele Spiele mit Freunden. Wir fahren auch ans Meer, ins Gebirge oder aufs Land.

Im Sommer ist es heiß und wir essen gern Eis.

Мюсюмет
Салиф, 5^Г клас
2021/2022 учебна година

Mein Lieblingstier

Ich habe die Tiere so gern. Ich habe zwei Haustiere – ein Kätzchen und ein Meerschweinchen. Die Katze heißt Roni. Sie ist 2 Jahre, hat gelbes Fell und kann klettern. Roni ist so lieb. Mein anderes Haustier heißt Roksi und ist 3 Jahre alt. Es kann springen und rennen. Es frisst gern Gurken, Salat und Gras.

Jeden Tag spiele ich mit meinen Lieblingstieren. Das macht mir Spaß.

Михаил
Маринов, 5^Г клас
2021/2022 учебна година

заедно в полет

СУ „Св. Паисий Хилендарски“

Поколения заедно в полет

Алманах – спомени и ученическо творчество
първо издание

Редактори:

Чанита Ангелова

Диана Стоянова

Диана Тенева

Печатни коли 8

Печат: „Селект Принт“

Посвещаваме този алманах на 170-годишния юбилей на
СУ „Св. Паисий Хилендарски“ – гр. Хасково.

Благодарим на всички, които ни
помогнаха за издаването му.